

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

Lényeges változások a kollektív szerződésben

December első napjaiban igen rövid idő alatt zajlott le a kollektív szerződés módosításának dolgozói vitája. Jogos volt az az észrevétel, hogy kevés az idő a megfelelő vitára. A tartalom azonban mindenki megítélhette, hogy ezt a módosítást a Magyar Posta átszervezése tette szükségessé, vagyis ez is az átszervezési folyamat része. Sajnos, az átszervezésre is kevés idő maradt. A kevés idő azonban semmiféleképpen nem lehetett akadálya annak, hogy a dolgozók érdekeinek védelmében indokolt és szükséges módosítások még 1989 folyamán beépüljenek a kollektív szerződésbe.

A szerződés hatálya

A Magyar Postából — mint tudjuk — 1990. január 1-vel három új nagyvállalat, több kft. és alapítványok alakultak. Ezek az új szervezetek jogosultak önálló kollektív szerződésekre. Az új kollektív szerződéseknek az előkészítése, vitájuknak a lebonyolítása, elfogadtatásuk és hatályba lépésük hosszabb időt vesz igénybe. Ezen átmeneti idő alatt sem lehetnek azonban rendezetlenek a munkaviszonyra vonatkozó szabályok. Ez alapvető dolgozói érdekek, és nem közömbös a munkáltatói oldalról sem. Ezért mind szakszervezeti, mind szakmai részről szükségesnek láttuk egy olyan kollektív szerződés rendezésnek minősülő megállapodás kötését, amelyet — egyrészt a dolgozók képviselőit a Postások Szakszervezetének Központi Vezetősége,

— másrészt a munkáltató, a Magyar Posta elnök-vezérigazgatója köt meg, s amely szerint — meghatározott időtartamra — a jogutód vállalatokra a jelenlegi kollektív szerződés rendelkezései érvényesek, illetve hatályosak.

A dolgozói vitára bocsátott megállapodástervezet megfogalmazása során a jelenlegi kollektív szerződés hatályának végső időpontját illetően a szakma és a szakszervezet véleménye eltért.

Szakszervezeti oldalról egyetértettünk a szakmának azzal az álláspontjával — s a magunk részéről ezt messzemenően támogatjuk —, hogy az 1990. január 1-jével létrejött valamennyi új szervezetnek haladéktalanul meg kell kezdenie az új kollektív szerződés előkészítését. A megkötés munkálatait úgy célszerű ütemezni, hogy a kollektív szerződést legkésőbb június 30-ig ki lehessen hirdetni. Ez azért fontos, mert csak ekkor van az új kollektív szerződésnek január 1-jéig visszamenőleges hatálya.

Az ésszerűség és célszerűség mellett azonban a realitásokat

nem lehet figyelmen kívül hagyni. Az 1990-es év első negyedében az előkészítő szakapparátust lekötö az elmúlt gazdasági év zárása, az átszervezéssel összefüggő technikai, adminisztratív szétválasztási, bázisképző feladatok. A szakszervezeti mozgalom aktivistáit és apparátusát pedig nem kisebb feladat várja az első negyedében, mint az alulról építkező új szervezeti forma kialakítása, létrehozása. E feladatokat — véleményünk szerint — egyik oldalról sem lehet figyelmen kívül hagyni. Előfordulhat, hogy az első félévben egyes új szervezetek nem tudnak kellően felkészülni kollektív szerződésük megkötésére. Ebben az esetben mégis bekövetkezne, hogy az új szervezetnél a munkaviszonyt érintő szabályozás tekintetében rendezetlen állapot alakulna ki.

Az eltérő szakmai és szakszervezeti álláspont között döntött a dolgozói vita eredménye. A „Megállapodás” 1. pontjának érvényes szövege:

„A Magyar Posta 1986–1990. évekre kötött kollektív szerződésének — általános és értelemszerűen rájuk vonatkozó speciális — szabályait változatlan tartalommal a Magyar Posta jogutód szervezetei (ideértve a gazdasági társaságokat, valamint a Postai és Távközlési Zenei Alapítványt és a Postai és Távközlési Múzeum Alapítványt is) az új kollektív keresztszerződés, illetve a munkáltatói kollektív szerződések hatályba lépéséig, de legkésőbb 1990. december 31-ig alkalmazkazzák.”

Mozgástér

A hatályos kollektív szerződésnek vannak olyan részei, amelyeket még az átmeneti időre sem lehet megmerezíteni. Ezért a „Megállapodás”-ban e részek oldása elengedhetetlen. Vagyis meg kell engedni, hogy az új vállalatok, szervezetek indokoltan a hatályos kollektív szerződéstől — még a saját kollektív szerződésük kialakítása előtt — eltérhessenek. Ebben a vonatkozásban két kérdést tartottunk fontosnak:

— a hírlapbérrendszereket, valamint

— az üzemi étkeztetés nyersanyagnormáját és a vállalati hozzájárulást.

A hírlapkiadás terén — nap mint nap tanúi lehetünk — szinte robbanásszerű változás következett be. A terjesztés a robbanásra — több ok miatt — nem tudott felkészülni, de a mielőbbi követés elengedhetetlen. Ennek következtében a kollektív szerződésben rögzített hírlapbérrendszereket szükség szerint módosítani kell. Ennek indokolt teret engedni! Ezt a „Megállapodás” 2. pontja a következők szerint fogalmazza meg:

„Az 1. pontban rögzített általános szabálytól eltérést engedve a kollektív szerződés 3. számú melléklet B I–II. pontjaiban meghatározott hírlapbérrendszerektől a Magyar Posta Vállalat saját hatáskörben eltérhet.”

A második kérdés felvetését az infláció indokolja. Az étkeztetés színvonalának tartása céljából meg kell engedni az új postai szervezeteknek, hogy a hozzájárulás mértékéről maguk határozzanak. Ezt az engedményt a „Megállapodás” 3. pontja rögzíti:

„Ugyancsak az 1. pont általános követelményeitől eltérve az üzemi étkeztetés kollektív szerződés 42. § (5) bekezdésében meghatározott mértékével kapcsolatban. Az étkeztetés nyersanyagnormája és a vállalati hozzájárulás tekintetében a jogutód munkáltatók felfelé eltérhetnek.”

A „Megállapodás” az eddig ismertett három ponton kívül még a következő kettőt tartalmazza:

„4. A felek a jelen megállapodásban foglaltakat kollektív szerződéses rendezésnek tekintik.

5. A megállapodás hatálya értelemszerűen kiterjed a kollektív szerződés függelékeire is, a munkáltatók a partner szakszervezeti szervekkel hasonlóan megállapodást köthetnek.”

Úgy véljük, az 5. pont valamennyi utódvállalat figyelmét felkeltheti a kollektív szerződés saját függelékének áttekintésére.

Átlagkereset 6 hónapra

A hatályos kollektív szerződés decemberi módosításának a leglényegesebb pontjai összefüggnek az átszervezéssel. Ezek a felmondási és felmentési időre vonatkoznak.

Lapunk múlt havi számában közzétettük azt a „Megállapodást”, amelyben a postás dolgozók foglalkoztatási biztonságának megőrzésére kötelezettséget vállalt a Magyar Posta elnök-vezérigazgatója és a három új nagyvállalat vezérigazgatója. Minden törekvés ellenére előfordulhat azonban, hogy néhány dolgozó munkaviszonyát felmondják az átszervezés miatt. Ezért szükséges egy méltányos, hosszú idejű felmondási, s ezzel azonos idejű felmentési idő, amely a dolgozó számára biztonságot ad abban a tekintetben, hogy a munkáltató támogatásával munkaviszonyát megoldják.

Az e célt szolgáló kollektív szerződési módosítások a következők:

— a 7. §-t, a felmondási időt kiegészítő (3) bekezdés:

„A Magyar Posta 1990. január 1-jei átszervezése miatti munkáltatói felmondás esetén a felmondási idő valamennyi

XXXV. ÉVFOLYAM

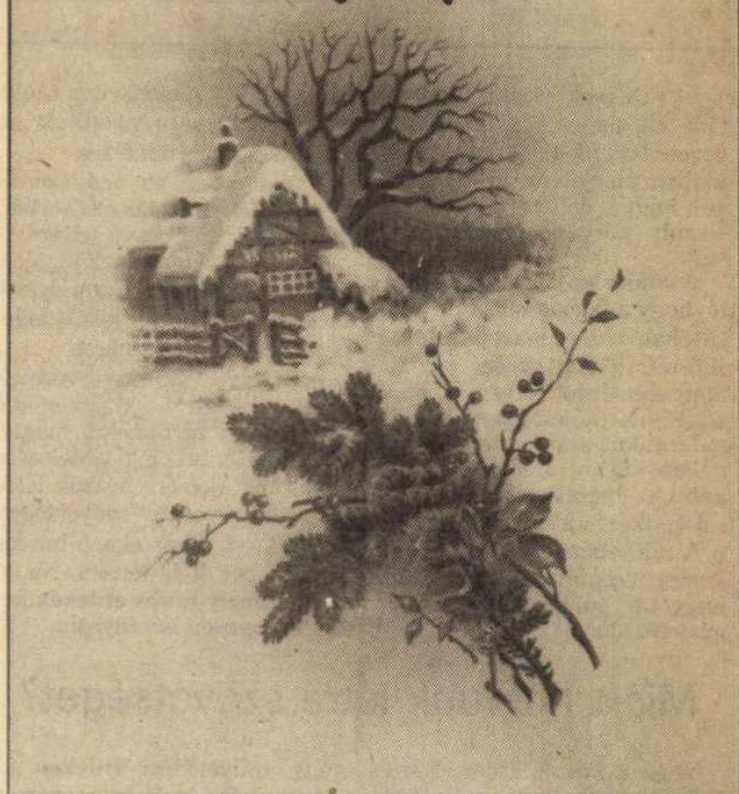
1. SZÁM

1990. JANUÁR

1993

ÁRA: 3 FORINT

Boldog új évet!

A harc folytatódik...

Nekünk postásoknak a mögöttünk hagyott 89-es esztendő több okból is emlékezetes marad. Az elmúlt évtizedekben végrehajtott többszöri és kétes sikerű postai átszervezések után elérkeztünk a posta végső át- és szétszervezéséhez, az egységes Magyar Posta megszüntetéséhez.

Az átszervezési munka egyenlenségei, a folyamatokról a valós ismeretek hiánya, a jól értesültek félinformációi, az elvselhetőség határáig fokozták a postásokban — a napi megélhetési gondok miatt egyébként is meglévő — feszültségeket.

Elgondolkodtató tény, és a fegyelmezett, áldozatkész munka bizonyítéka, hogy mindezek a körülmények nem, vagy csak kismértékben érintették a postai szolgáltatások színvonalában.

Szakszervezetünk vezetőtestületei, tagságunk a postai munkavállalók elemi érdekeiért és akaratából fogalmazták meg az átszervezéshez kapcsolódó követeléseket. Nem mindig és nem mindenben találtunk együttműködésre kész partnereket, ugyanakkor egyértelművé vált, hogy vannak olyan sarokpontok, amelyektől a szakszervezet nem tághat. Ezek:

- az utódvállalatoknál a dolgozók foglalkoztatási és szociális biztonsága,
- az utódvállalatok működőképessége, amiben meghatározó a bérlemaradás felszámolása még a szervezeti szétválás előtt,
- a kollektív szerződésben foglaltak, a postás dolgozók szerzett jogainak megtartása.

A Postások Szakszervezete által követelt jogosságát, annak reális mértékét bizonyítja, hogy kemény küzdelem, sok-sok tárgyalás, tanácskozás után sikerült egyezségekre jutni, illetve kedvező döntéseket kikényszeríteni. A követelések jogosságán túl a dolgozók, a szakszervezeti tagság összefogása, a közös akarat kinyilvánítása — úgy a szeptemberi, majd a novemberi országos szakszervezeti tanácskozáson — volt az az erő, ami a posta vezetőjét és a minisztert meggyőzték és tették ügyünk szövetségesevé.

A postás egységben, a közös akaratban meglévő erő adhat hitet és alapot ahhoz a munkához, amely szakszervezeti tagságunk előtt áll.

A magyarországi csendes forradalom, a demokrácia dimenzióinak kitágulása, a nemzetgazdaság már-már minősíthetetlen helyzete, ebből következően az életszínvonal drasztikus csökkenése, a mindezeket figyelmen kívül hagyó egyes kormányzati körök arroganciája, mind-mind kihívás a szakszervezeti mozgalom számára. Mindezekkel együtt és kölcsönhatásban a legnagyobb kihívás a tagság jogos elégedetlensége, és ebből adódóan igénye a szakszervezeti struktúra és munka gyökeres változtatására.

A fentiek mellett a Postások Szakszervezetének szervezeti felépítésében követnie kell a posta átszervezéséből adódó változásokat is. Központi vezetőségünk öt hónapos tagsági vita után elfogadta a lapunkban most közzétett ideiglenes alapszabályt, s egyidejűleg megbízta az elnökséget, hogy a három szakmai szakszervezet alapszabály-tervezetét megalkotásáról gondoskodjék.

A január első napjaiban megindult alapszervezeti választásokon a beszámoló elfogadása, a tisztségviselők megválasztása mellett dönteni kell arról is, hogy milyen szakszervezetet akar a tagság kialakítani, s ennek alapján formálni az illető szakmai szakszervezet szervezeti felépítését alap-, közép- és országos szinten. Majd az országos alakuló értekezlet vagy szakmai szakszervezet alakuló kongresszusa mondhatja ki a szakszervezet megalakulását. Ennek az országos tanácskozásnak vagy kongresszusnak a jogosultsága kinyilvánítani — a tagság akaratát alapján — szándékát az Országos Szakszervezeti Szövetség létrehozására.

Ezeket, a sorsunkat érintő és befolyásoló kérdéseket az elkövetkezendő hetekben, hónapokban kell tagságunknak megválaszolni és eldöntenie. Mindezt olyan helyzetben, amikor világosan látszik, hogy sem a kormánynak, sem egyetlen meghatározó politikai és gazdasági tényezőnek nem érdeke egy egységes, erős szakszervezet.

Az elmúlt hetek a postán belül is érzékeltettek ilyen szándékokat. Ma, amikor a munkavállalók kiszolgáltatottsága egyre nyilvánvalóbbá válik, nem engedhetjük meg szakszervezetünk egységének bomlasztását, szétforgácsolását. Közösnek kell kimunkálnunk azokat a döntési mechanizmusokat, szervezeti formákat, amelyek megteremtik szakszervezetünk demokratikus működésének a feltételeit.

E folyamat szerves része a szövetségi alapszabály-tervezet módosítása, alakítása, melynek végleges formáját a Postások Szakszervezetének utolsó és egyben a szakszervezeti szövetség első kongresszusa alakítja ki.

A harc folytatódik: a munkáért, az emberhez méltó életet biztosító bérért, az emberség, a tisztesség, az igazság győzelméért. E harc kimenetelét erőteljesen befolyásolja a postáségyeség megőrzése, a dolgozók egymást segítő szövetsége, s ezt mások is tudják...

Meszlényi Ferenc

(Folytatás a 6. oldalon.)

IDEIGLENES ALAPSZABÁLY

A Postások Szakszervezetének ideiglenes alapszabálytervezete lapunk 1989. júniusi számában megjelent, abból a célból, hogy a dolgozók minél szélesebb körben megismerhessék.

A viták alapján megállapítható, hogy a tagság tartalmi változásokat, ehhez igazodó szervezeti reformokat sürget, és hatékonyabb érdekvédelmet követel. Ehhez szükséges egy új, demokratikus szakszervezeti mozgalom. Olyan, amelyet egyre inkább az önszerveződés, az alulról építkezés jellemez.

A különböző szakmai, foglalkozási csoportok egyöntetűen nagyobb önállóságot és mozgásteret akarnak munkavállalói

és szakmai érdekeik képviselőtére, hogy róluk nélkülük ne születessenek döntések.

Napjainkban az önállósodás és a differenciálódás elsősorban az érdekek sokirányú feltárásában jelenik meg. Ennek legfőbb biztosítója az az erő, amelyet a szervezett dolgozók közös fellépése, szolidaritása jelent.

Az egyes szakszervezetek önállóságának messzemenő tiszteletben tartásával, meglevő közös érdekeink védelmére és érvényesítésére hozzuk létre a szakszervezeti szövetséget. Céljainkért tenni akaró harcos szövetséget kell létrehoznunk. Olyat, amely közös érdekeinket eredményesen érvényesíti.

megvalósításáért azonban — partneri viszonyban — együttműködik politikai és társadalmi szervezetekkel.

Harcol az igazságos közhatalmú megvalósításáért, napjainkban pedig különösen azért, hogy a válság terheit ne a munkavállalókra és a nyugdíjasokra hárítsák.

A szövetség érdekképviselői, érdekvérvényesítési és érdekvédelmi tevékenysége kiterjed a) minden olyan intézkedés kialakításában való részvételre, amely összefügg a munkavállalók foglalkoztatási és létbiztonságával, az intézményrendszer korszerűsítésével, az egyes szervezetek, foglalkozások társadalmi elismerésével;

b) az állami és társadalmi folyamatokra, különösen az ár-, bérfoglalkoztatás-, szociál- és egészségügy-politika, illetve költségvetés kialakításában való részvételre;

c) a tagság szociális biztonságának megőrzésére, kulturális fejlődésére, szakmai képzésének, tovább- és átképzésének

segítésére, egészségének megővására, a munkatársi szolidaritás erősítésére.

Fenntartja és működteti a szövetség közös létesítményeit, kezeli a közösen kialakított pénzügyi alapokat (szociális, segélyezési stb.).

Sürgeti az olyan államháztartási reformot, amely biztosítja a közszolgálati intézmények eredményes működéséhez szükséges dologi és személyi feltételek megteremtéséhez nélkülözhetetlen anyagi forrásokat. Igényli e területen a „maradványelv” felszámolását, és a pénzügyi költségvetési politika alkalmazásának megszüntetését.

Sürgeti a termelő infrastruktúra, ezen belül a hír-, illetve távközlés mind gyorsabb fejlesztését, azért, hogy az ország mielőbb felzárkózhasson az európai gazdasághoz.

Tiltakozik az olyan gazdaságpolitika ellen, amely nem ad prioritást a távközlés fejlesztésének. Nem tartható tovább a

jelenlegi helyzet — és az e területen dolgozók nem vállalják érte a felelősséget —, hogy az ország gazdasági fellendülését a korszerűtlen távközlés gátolja.

Igényli az olyan bérreformot, amely lehetővé teszi a munkaerő bővített újratermelését, a teljesítmények elismerését, ezen belül különösen a képzettség, a tudás, a tehetség, az alkotó képesség kiemelt elismerését, az e területen dolgozók reálbérének megőrzését, hosszabb távon pedig dinamikus növelését. Ehhez ma már szükségesnek tartja a közszolgálati területen az átlagos béremelkedést követő berautomatizmus alkalmazását.

Igényli a munkaviszonyra vonatkozó jogszabályok korszerűsítését, a szakszervezeti tevékenységük tevékenységének jogi védelmét.

Igényli a személyijövedelemadó-rendszer felülvizsgálatát, támogatja az igazságos közteherviselést.

Kezdeményezi a jelenlegi érdekeltségi rendszer korszerűsi-

tése mellett a 13. havi fizetés bevezetését.

Támogatja a nyugdíjrendszer reformját, a nyugdíjak reálértékének megőrzését, az egyének nyugdíjba vonulása lehetőségének rugalmassá tételét meghatározott járulékfizetési idő után. Egyúttal igényli az önálló, államilag is garantált, korszerű társadalombiztosítási rendszer kiépítését és működésének hatékony társadalmi ellenőrzését.

Sürgeti az állami szociálpolitikai rendszer reformja során annak figyelemmel kísérését, hogy a nagycsaládosok, a pályakezdők, a társadalmi minimum alatt élő szervezett tagság helyzete javuljon.

Elengedhetetlen az egészségügyi ellátás térítésmentességének fenntartása.

A létrehozók szándéka az, hogy a leendő szövetség őrizze, védje és jelenítse meg azt az erőt, amelyet a három ágazatban dolgozó eddigi egysége — egy szóval a postáségség — évtizedek óta jelent.

Miért hozunk létre szövetséget?

Védje a Postai, Távközlési és Műsorszórás Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége tagságának közös munkavállalói és szakmapolitikai érdekeit.

Képviselje, érvényesítse a postai dolgozók gazdasági, szo-

ciális, művelődési érdekeit az államhatalmi, a kormányzati, a munkáltatói szerveknél és a szakszervezetek országos szövetségében. Tevékenységét politikai pártoktól, mozgalmaktól függetlenül végzi. Céljainak

Alapszabály

A Postások Szabad Szakszervezete, mely magába tömörítette a posta és távközlés területén dolgozókat, 1945. február 21-én alakult.

A jelenlegi szervezet a Postások Szakszervezetének a jogutódja, mely felvállalja valamennyi szerzett jog biztosítását.

A Minisztertanács 3300/1989. sz. határozatának megfelelően a Magyar Posta 1990. január 1-jétől három önálló vállalat formájában működik tovább. (Posta, Távközlési és Műsorszórás Vállalat.) Ennek megfelelően a Postások Szakszervezetének szervezeti felépítése módosul.

I.

Általános rendelkezések

1. §

1. A szövetség a postai, a távközlési és a műsorszórás tevékenységet végző és e tevékenységhez kapcsolódó, vagy közelálló munkavállalók szakmai szakszervezeteinek önkéntes, demokratikus társulása.

2. A szövetség neve: Postai, Távközlési és Műsorszórás Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége.

3. A szövetség országos társadalmi szervezet, jogi személy. Székhelye: Budapest, címe: Budapest XIV., Cházár András utca 13. (Postafiók 14, 1406).

4. A szövetség hivatalos pecsétje: körbélyegző, köriratában a szövetség neve, közepén jelvénye.

2. §

A szövetség célja

1. A közös célok megvalósításához, érvényesítéséhez nélkülözhetetlen szakszervezeti egység megteremtése.

2. Az eddig elért szakszervezeti jogok megőrzése és a tagság érdekeinek megfelelő új érdekvédelmi és érdekképviselői jogok megszerzése és érvényesítése.

3. Azoknak a munkavállalóknak az élet- és munkakörülményeit érintő kérdésekben való következetes képviselő, akiknek munkaviszonyát a Munka Törvénykönyve szabályozza.

4. Nyugdíjasok és tanulók életkörülményeit érintő kérdésekben érdekvédelem és érdekképviselő.

3. §

Feladatai

1. Képviseli a szövetséghez tartozó tagság egészét, vagy nagyobb csoportját kormányzati, munkáltatói szerveknél és az országos szakszervezeti szerveknél, a feladatkörébe utalt témákban.

2. A több szakmai szakszervezetet érintő kérdésekben — a szakmai szakszervezetek előzetes véleménye alapján — egységes állásfoglalást alakít ki.

3. Részt vállal minden olyan kérdésben, és fellép közösen minden olyan szervezettel, amelynek céljai — az adott helyzetben — egybeesnek a szövetség tagságának érdekeivel.

4. A legmesszebbmenőkig harcol a sérelmes döntések ellen, és minden rendelkezésre álló eszközzel érvényesíti a tagság érdekeit. Eltérő álláspontjának a nyilvánosság fórumain következetesen hangot ad.

5. Az egyes szervezetek érdekvérvényesítő törekvéseinek támogatása, tevékenységük segítése, együttműködésük, akcióik koordinálása.

6. A szövetség minden fórumon — az érdekeltekkel közösen fellépve — közvetlenül, vagy választott megbízottjai útján képviseli tagjainak érdekeit, tagságának állandó ellenőrzése mellett.

7. Közös vagyon kezelése, szolgáltatások biztosítása a tagság részére.

8. A szövetség képviselője a nemzetközi munkában.

9. A szövetségi információs és tájékoztatási rendszer működtetése.

10. A szervezeti, mozgalmi élettel összefüggő szervezési és adminisztrációs ügyek intézése.

4. §

Működési alapelvek

A szövetség alapja a tagság bizalma és részvétele, a tagságot szolgáló érdekképviselő, érdekvédő és érdekegyeztető tevékenység.

A szövetséget partnerkapcsolata elsősorban a Közlekedési Hírközlési és Építéssügyi Minisztériumhoz, illetve a munkáltatói jogokat ellátó postai, távközlési és műsorszórás tevékenységet végző és e tevékenységhez kapcsolódó, vagy közelálló munkavállalók munkáltatói szervezeteihez köti. Ezen túlmenően ellátja a szövetség képviselői a kormányzati szerveknél.

Alapelvei: önállóság, önkéntesség, demokrácia, konszenzusra való törekvés, szolidaritás, nyilvánosság (amely magába foglalja a kisebbség véleményének nyilvánosságra hozatalát is).

1. A szövetség szakszervezetei a tagságukat közvetlenül érintő kérdésekben a szakszervezeti álláspontot teljes érvénnyel maguk határozzák meg.

A szövetség az önállóság tiszteletben tartása mellett a szakszervezetek cselekvési egységére, összefogására és összetartozásának erősítésére törekszik.

2. Az önkéntesség, amely magába foglalja a belépés, a kilépés és a közösségben végzett tevékenység szabad elhatározását.

3. A demokrácia, azaz minden döntés és cselekvés forrása, a tagság akarata. Ennek értelmében garantálja a szövetséghez tartozó szakszervezetek önálló véleménynyilvánítását, s azok megismerését. Elősegíti az egyeztetett közös érdekvédelmet és képviselőt.

4. A szolidaritás elve a közös érdekek képviselőit és érvényesítését biztosítja. Lehetővé teszi, hogy a döntésben nem érdekelt szervezetek segítsék a szövetség egyes rétegeinek, foglalkozási csoportjainak érdekvérvényesítő tevékenységét.

5. A nyilvánosság elvéből következők: a munkavállalói érdekek feltárása, egyeztetése és érvényesítése a tagság tudtával, támogatásával, a közvélemény beavatásával, a nyilvánosság előtt. A nagyobb horderejű vagy közérdeklődésre számot tartó kérdésekben a szakszervezeti vélemény, álláspont már a döntés előkészítése során nyilvánosságra kerül.

6. A szövetség testületei elismerik a kisebbségi vélemény képviselőinek jogát, és lehetővé teszik ennek gyakorlását.

7. A szövetség testületei a döntéseknél valamennyi szakmai szakszervezet érdekeinek messzemenő figyelembevételével általában konszenzusra törekszenek.

Döntési formák:

— konszenzus (közmegegyezés), a résztvevők egyhangú döntése,

— egyszerű többség, a jelenlevő szavazásra jogosultak több mint felének a szavazata.

II.

A szövetségi tagság

5. §

1. A szövetség nyitott, melynek olyan önálló szakmai szakszervezetek lehetnek a tagjai, amelyek elfogadják a szövetség alapszabályát, tevékenységük nem ellentétes a szövetség által vállalt kötelezettségekkel, illetve a szövetség működéséhez anyagi hozzájárulást vállalnak.

2. A szövetségnek magánszemélyek nem lehetnek tagjai.

3. A szövetség megszűnik:

— ha nincs legalább két társult szervezete,

— feloszlattással,

— más társadalmi szervezettel, szakszervezettel, szakszervezeti szövetséggel való egyesüléssel,

— illetőleg megszűnésének megállapításával.

4. A szövetséghez tartozó szakszervezetek jogai:

— A szövetség testületeibe, munkabizottságaiba képviselőket delegálni,

— kérdéseket, javaslatokat, indítványokat tenni a szövetség tisztviselőihez, testületeihez, továbbá tájékoztatást, felvilágosítást kérni tőlük a szövetség bármely tevékenységéről. Ezekre a címzett köteles 30 napon belül érdemi választ adni,

— a szövetség szolgáltatásait — azok jellegétől függően térítésmentesen, kedvezményesen vagy teljes térítéssel — igénybe venni,

— érdekvédelmi eljárásokat kezdeményezni, ahhoz a szövetség támogatását vagy a szövetségi képviselőt igényelni,

— kiadványaikon szövetségi tagságuk tényét feltüntetni,

— szövetségi tagságuk megtartásával egymástól függetlenül is — átmeneti vagy tartós — szövetségre lépni más érdekvédelmi szervezetekkel, feltéve, hogy az így létrejött kapcsolat nem ellenkezik a szövetség programjával és alapszabályával.

5. A szövetséghez tartozó szakszervezetek kötelességei:

— támogatni a szövetséget, előmozdítani annak eredményes működését,

— részt venni a szövetség mindazon tevékenységében, amelyben a közreműködést elvállalták,

— szövetségi tagdíjat fizetni.

6. A szövetséget alkotó szakmai szakszervezetek egyenrangúak. A közöttük felmerülő vitás kérdések rendezésére a szövetség munkabizottságot bíz meg, amely javaslatot tesz a megoldásra.

7. A szövetségi tagság megszűnik: kilépéssel, kizárással, illetve a szakmai szakszervezet megszűnésével. A kilépési szándékot legalább 6 hónappal korábban kell írásban bejelenteni a szövetség titkárságának.

Kizárás a szövetség alapszabályával ellentétes működés és a szövetségi

tagdíj 6 hónapon túli nem fizetése esetén kezdeményezhető. A kizárást kezdeményezheti a szövetség bármely szakmai szakszervezete, a szövetség titkársága vagy pénzügyi ellenőrző bizottsága.

Szakmai szakszervezet kizárásáról a szövetségi tanács határoz. A szövetségi tanács határozata ellen a kongresszushoz lehet fellebbezni.

III.

A szövetséget alkotó szakmai szakszervezetek működésének alapelvei

6. §

1. Az azonos jellegű tevékenységet végző munkahelyek szakszervezeti szervei — tagságuk döntése alapján — szakmai szakszervezetet hoznak létre.

2. A szakmai szakszervezet működési területén — a jogszabály adta keretek között — érdekegyeztető és érdekvédő munkát lát el. Ennek során:

— képviseli tagságát a legfelső szintű gazdasági vezetésnél,

— tárgyal és megállapodást köt a tagság nevében.

3. A szakmai szakszervezet önálló jogi személy, önállóan gazdálkodik, a működéséhez szükséges vagyonnal rendelkezik, ennek keretében jogokat szerez és kötelezettséget vállal.

4. A szakmai szakszervezet dönt képviselőjének ellátásáról, az ügyeinek intézéséhez szükséges szervezet létrehozásáról.

5. A szakmai szervezetek ezen alapszabály keretei között önállóan alakítják ki saját alapszabályukat, maguk határozzák meg szervezeti felépítésüket, és döntenek gazdálkodásuk rendjéről.

IV.

A szövetség szervezeti felépítése

7. §

A szövetség testületei:

1. A legfelsőbb képviselői szerv a szövetségi kongresszus. Két kongresszus között: a szövetségi tanács.

2. Ügyintéző szerve a szövetségi titkárság.

3. Pénzügyi ellenőrző bizottság (PEB).

4. Munkabizottság.

Kongresszus

A kongresszus a szövetség irányító, koordináló, döntési joggal felruházott legfelsőbb szerve. Hatáskörébe tartozik minden olyan kérdés elbírálása, amely a szövetség szervezetét, működését alapvetően befolyásolja, vagy amelyből a szövetségre nézve kötelezettség keletkezik.

A kongresszus kizárólagos hatáskörében dönt:

1. a szövetség megalakulásáról, szervezeteiről és létszámáról,

2. a szövetség alapszabályáról, programjának elfogadásáról, továbbá azok módosításáról,

3. a Magyar Szakszervezetek Szövetségéhez történő csatlakozásról,

4. a szövetségi szervek tevékenysége fő irányvonalának meghatározásáról,

5. a szövetségi tanács, a pénzügyi ellenőrző bizottság, a munkabizottságok tevékenységéről szóló beszámoló elfogadásáról,

6. a szövetségi tanács két kongresszus közötti tevékenységéről szóló tájékoztató elfogadásáról, illetőleg a nem kizárólagos kongresszusi hatáskörbe tartozó — halaszthatatlan elbírálást igénylő ügyekben hozott — szövetségi tanácsi döntések, megtett intézkedések megerősítéséről, jóváhagyásáról,

7. a szövetséghez tartozó vagyonról és annak kezeléséről,

8. a szövetség főtitkári és titkári tisztségéről,

9. a tagdíj mértékéről és a szövetségi hozzájárulásról,

10. a szövetségi politika fő irányairól és elveiről,

11. a kongresszus elé kerülő indítványokról, panaszokról,

12. a szövetségből való kizárás fellebbezéseiről,

13. a gazdálkodás és a költségvetés alapelveiről.

Megválasztja:

— a főtitkárt, a szövetségi titkárt és

— a pénzügyi ellenőrző bizottságot.

A kongresszus működése

A kongresszus összehívására legalább 4-5 évenként kerül sor. Rendkívüli kongresszust kell összehívni:

— ha a kezdeményező szakmai szakszervezetek a tagságnak legalább az 1/3-át képviselik,

— ha azt a szakmai szakszervezeteknek legalább az 1/3-a kéri,

— szakmai szakszervezet kizárásának fellebbezési ügyében.

A kongresszus összehívását legalább 3 hónappal előbb kell meghirdetni.

A kongresszus teljes jogú résztvevői:

— a szakmai szakszervezetek által megválasztott küldöttek,

— a szövetségi tanács tagjai,

— a pénzügyi ellenőrző bizottság tagjai.

V.
Szövetségi tanács
8. §

A kongresszus két ülése között állást foglal, véleményt nyilvánít a szövetséget érintő időszéri kérdésekben, és dönt azokban az ügyekben, amelyek nem tartoznak a szakmai szakszervezetek, vagy a kongresszus kizárólagos hatáskörébe.

Dönt:

1. A főtitkár két szövetségi tanácsülés közötti tevékenységéről szóló tájékoztató elfogadásáról,
2. a szövetségi iroda létszámáról és ügyrendjéről,
3. a szövetség tisztségviselőivel kapcsolatban (főtitkár, titkár) a munkáltatói jogokban,
4. a szakmai szakszervezet felvételéről és kizárásáról,
5. a kongresszus, illetve a rendkívüli kongresszus összehívásáról,
6. a szövetségi sztrájkról,
7. a szövetség éves gazdálkodásáról és költségvetéséről,
8. a szövetség vagyonának kezeléséről,
9. az országos, szövetségi szintű kollektív keretszerződésről,
10. a szövetség nemzetközi tevékenységének főbb elveiről,
11. a szövetség éves programjának elfogadásáról és végrehajtásáról.

A szövetségi tanács tagjai:

- a szövetség főtitkára, titkára, főpénztárosa (vagyongazda),
- a szakmai szakszervezetek országos titkárai,
- a területi titkárok,
- a kft.-k, alapítványok önálló alapszervezeteinek titkárai,
- valamint az alapszervezetekből közvetlenül delegáltak.

A szövetségi tanács ülésein tanácskozási joggal vesz részt a pénzügyi ellenőrző bizottság elnöke, és mindazok, akiket a szövetségi tanács tanácskozási joggal meghív.

A szövetségi tanács szükség szerint, de legalább negyedévenként ülésezik. A testületet — a kongresszus által jóváhagyott munkaterv szerint — a szövetségi főtitkár hívja össze, és vezeti az üléseket. A szövetségi tanács akkor határozatképes, ha tagjainak több mint kétharmada jelen van.

A szövetségi tanács üléseiről a tanácskozás lényegét és a döntéseket tartalmazó jegyzőkönyv készül, amelyet 8 napon belül a szakmai szakszervezeteknek, a döntést tartalmazó kivonatot pedig mindazoknak meg kell küldeni, akiket az érint.

9. §
Szövetségi titkárság

A szövetségi tanács két ülése között az operatív munka a szövetségi titkárság feladata.

Képviseletet csak a tanács megbízása alapján láthat el. Munkájáról a szövetségi tanács soros ülésén részletesen beszámol.

A titkárság tagjai:

- a szövetségi főtitkár, titkár,
- a szakmai szakszervezetek országos titkárai,
- a szakmai szakszervezetekhez nem kapcsolódó, kft.-knél, alapítványoknál működő önálló alapszervezetek képviseletében 1 fő.

10. §
Pénzügyi ellenőrző bizottság (PEB)

Feladata a szövetség gazdálkodásának, pénzügyeinek folyamatos ellenőrzése. Tevékenységéről rendszeresen tájékoztatást ad a szövetségi tanácsnak, és beszámol a kongresszusnak.

Tagjai a szövetség szakmai szakszervezeteinek képviselői. A PEB titkárát és tagjait a szövetségi kongresszus választja.

11. §
A szövetség munkabizottságai

Feladatuk a szövetség testületeinek segítése, egy-egy meghatározott témában a szövetségi tanács megbízása alapján.

VI.
12. §
Szövetségi iroda

A szövetségi iroda feladata a koordinációs és szolgáltató tevékenység. A szövetségi iroda nem hozhat határozatokat a testületekről, a szakmai szakszervezetekről.

A szövetségi iroda egy közösen működtetett és feladataiban a szövetség tagjai által meghatározott:

- képviselet,
- információs és szakértői bázis,
- ügyintéző azokban a témákban, amelyek közösen értelmesen és gazdaságosan valósíthatók meg,
- koordinátor abban az értelemben, hogy összerendezi a közös érdekeltségű feladatokat.

A szövetségi iroda egyszerű és kis létszámú szervezet, munkacsoport, amelyben csak nagy önállósággal és felelősséggel lehet dolgozni.

VII.

13. §

A szövetség testületeinek döntési mechanizmusa

A szövetséget alkotó szakszervezetek egyenjogúak. Szövetségi határozat, állásfoglalás konszenzussal (közmegegyezéssel), egyhangú döntéssel vagy többségi döntéssel hozható.

1. A szövetségi kongresszus konszenzussal dönt: a hatáskörébe tartozó témák közül, az 1., 2., 3., 4., 5., 7., 9., 12. és 13. pontban foglaltakkal kapcsolatban. Többségi döntéssel határoz az előzőekben fel nem sorolt többi kérdésben.

2. A szövetségi tanács konszenzussal dönt: a hatáskörébe tartozó témák közül, az 1., 4., 6. és 9. pontban foglaltakkal kapcsolatban. Többségi döntéssel határoz az előzőekben fel nem sorolt többi kérdésben.

14. §

A szövetség tisztségviselői

A szövetség főtitkára

A szövetség hivatalos képviseletére jogosult személy, egyszemélyben felelős a szövetség testületeinek szabályszerű működéséért, gyakorolja a munkáltatói jogokat.

Képviseli a szövetséget az országos szakszervezeti szövetségben, a kormányzati szervek munkaértekezletein, a nemzetközi kapcsolatokban.

Két szövetségi titkársági ülés között a szövetségi titkárság utólagos jóváhagyási kötelezettsége mellett, állást foglal és dönt a szövetségi titkárság hatáskörébe tartozó ügyekben.

Közvetlenül irányítja a szövetségi titkár és a főpénztáros munkáját. Egy személyben felelős a szövetség szakértői szervezetének tevékenységéért. Irányítja, ellenőrzi a szövetség operatív, folyamatos ügyintézését.

A szövetség titkára

A szövetség választott tisztségviselője.

A szövetségi tanács által meghatározott ügyrend és munka megosztás szerint szervezi a szakértői feladatok ellátását.

Gondoskodik a szövetség testületeinek működéséhez szükséges szervezeti, technikai feltételekről, felel a testületi ülések előkészítéséért.

A szövetség főpénztárosa (vagyongazda)

Egy személyben felelős a költségvetés szerinti és a folyamatos napi pénzgazdálkodásért.

Irányítja a szövetség vagyonkezelő, gazdálkodó és szolgáltató szervezetét, a pénzügyi, adminisztrációs és technikai apparátust. Felelős a szövetség költségvetésének összeállításáért, jóváhagyásra azokat a szövetségi tanács elé terjeszti.

Munkájáról folyamatosan tájékoztatja a szövetség főtitkárát, szükség szerint beszámol a szövetség titkárságának.

VIII.

Vagyoni, pénzügyi alap és gazdálkodás

15. §

A szövetség megalakulásával a jogelőd Postások Szakszervezetének meglevő vagyona a szövetség oszthatatlan közös vagyonát képezi (törzsvagyon). A törzsvagyonból a szakmai szakszervezeteket befizetésarányos eszmei vagyonrész illeti meg. A szövetségből való kilépés és kizárás esetén vagyonrész csak a behozott mértékig követelhető, a törzsvagyonrész-növekményt azonban ki kell adni. A kizárt vagy kilépett szakmai szakszervezetek addig az időpontig fizetik tagdíjukat, ameddig a kizárás vagy kilépés hatályba nem lép.

Jogutód nélküli megszűnés esetén — a hitelezők kielégítése után a szövetség vagyona befizetésarányosan a szakmai szakszervezetek tulajdonát képezi.

A szövetség tartozásaiért saját vagyonával felel. A szakmai szakszervezetek — a szövetségi hozzájárulás megfizetésén túl — a szövetség tartozásaiért saját vagyonukkal nem felelnek.

A szövetség céljainak megvalósításáért, gazdasági feltételeinek javításáért gazdasági vállalkozási tevékenységet is folytathat.

A pénzügyi alap a szakmai szakszervezetek által fizetett szövetségi hozzájárulásból, a szövetség szolgáltatásainak díjaiból, valamint egyéb bevételekből áll. A hozzájárulás mértékét a kongresszus határozza meg. A szövetségi hozzájárulás megállapítható a társult szervezetek bruttó tagdíjbevételeinek meghatározott százalékában. A hozzájárulást a szakmai szakszervezetek negyedévenként utólag fizetik be a szövetség számlájára.

A szövetségi szolgáltatások díját a szövetségi tanács állapítja meg. A szövetség költségvetési és egyéb támogatásokat, illetve alapítványokat is igénybe vehet működéséhez, a törvényesség és a nyilvánosság biztosításával.

A szövetség, illetve szakmai szakszervezetei az általuk képviselt tagság védelmére, támogatására elkülönített forrásokat hozhatnak létre (pl. sztrájkalap, szociális alap, szolidaritási alap stb.). A sztrájkalap összegét — annak hatékony felhasználása végett — nem hozzák nyilvánosságra.

IX.

A szakmai szakszervezetek szervezeti felépítése

16. §

A szakmai szakszervezetek önállóan határozzák meg vezető szerveik létrehozását, programját és működési rendjüket. A szövetségi alapszabály alapján alakítják ki saját alapszabályukat.

X.

Választási szabályzat

17. §

Általános elvek

A szakszervezeti választások szabályának megalkotásában, a lebonyolítás és kiértékelés módjában a tagság meghatározó szerepének érvényesülnie kell. A választásoknál széleskörűen kell alkalmazni a közvetlen választás elvét.

Ennek megfelelően célszerű érvényesíteni:

- minden szakszervezeti tag választó és választható,
- a választásokat demokratikusan, nyílt (esetleg többes) jelöléssel, titkos szavazással, az egyszerű többség elve alapján kell lebonyolítani,

○ a vezető tisztségre — a tagság igényének megfelelően — élni kell a többes jelölés lehetőségével.

A megválasztott tisztségviselő az öt megválasztó szakszervezeti tagságnak, illetve testületnek tartozik felelősséggel. Ebből következően visszahívásuk is a testület hatáskörébe tartozik.

Előkészítés és lefolytatás

A választói értekezleten a választókon túlmenően részt vesz:

- valamennyi választott tisztségviselő,
 - a jelölőbizottság javaslata alapján akiket a tagság jelölt,
 - akiket a választásokkal kapcsolatban feladatokkal bíztak meg.
- A választásokat lehetőleg munkaidőn kívül, vagy a legkisebb munkaidő-kieséssel kell megtartani.

A választásokra létrehozható bizottságok

- jelölést végző személy, illetve bizottság,
- szavazatszedő bizottság,
- mandátumvizsgáló bizottság,
- szakszervezeti politikát összegző bizottság.

A választások előkészítésekor jelölést végző személyt vagy jelölőbizottságot kell választani, 10 és 30 nappal a választói értekezlet előtt.

A jelölőbizottságok a tagsággal folytatott széles körű beszélgetések alapján alakítsák ki javaslataikat, és azt hozzák nyilvánosságra a választás előtt legalább 10 nappal!

A jelölőlistára az kerülhet fel, aki jelöltként nyílt szavazással az 50 százalék + 1 szavazatot megkapta.

Az értekezlet napirendje

1. Valamennyi testület vezetője rövid áttekintésben beszámol a végzett munkáról.
2. A szakszervezeti szervek és tisztségviselők megválasztása.

A választás érvényessége

A választói értekezlet akkor határozatképes, ha a szavazásra jogosultaknak legalább a 2/3-a jelen van.

Megválasztottnak az tekinthető, aki legalább 50 százalék + 1 szavazatot, illetve legtöbb szavazatot kapott. (Egyenlő szavazatok esetén a jelölés sorrendje dönt.)

Érvénytelen a választás

- ha a felsoroltak valamelyikének nem tesznek eleget, továbbá,
 - ha az érvényes szavazatok száma nem érte el a szavazásra jogosultak 2/3-át.
- Érvénytelen a szavazat
- ha a szavazólapon több vagy kevesebb név van feltüntetve,
 - ha a szavazólapból nem tűnik ki világosan, hogy kire adták a szavazatot.

A választói értekezletről jegyzőkönyvet kell készíteni, és azt a következő választásokig meg kell őrizni. A szavazócédulákat a választásokat követő 14. napig kell megtartani.

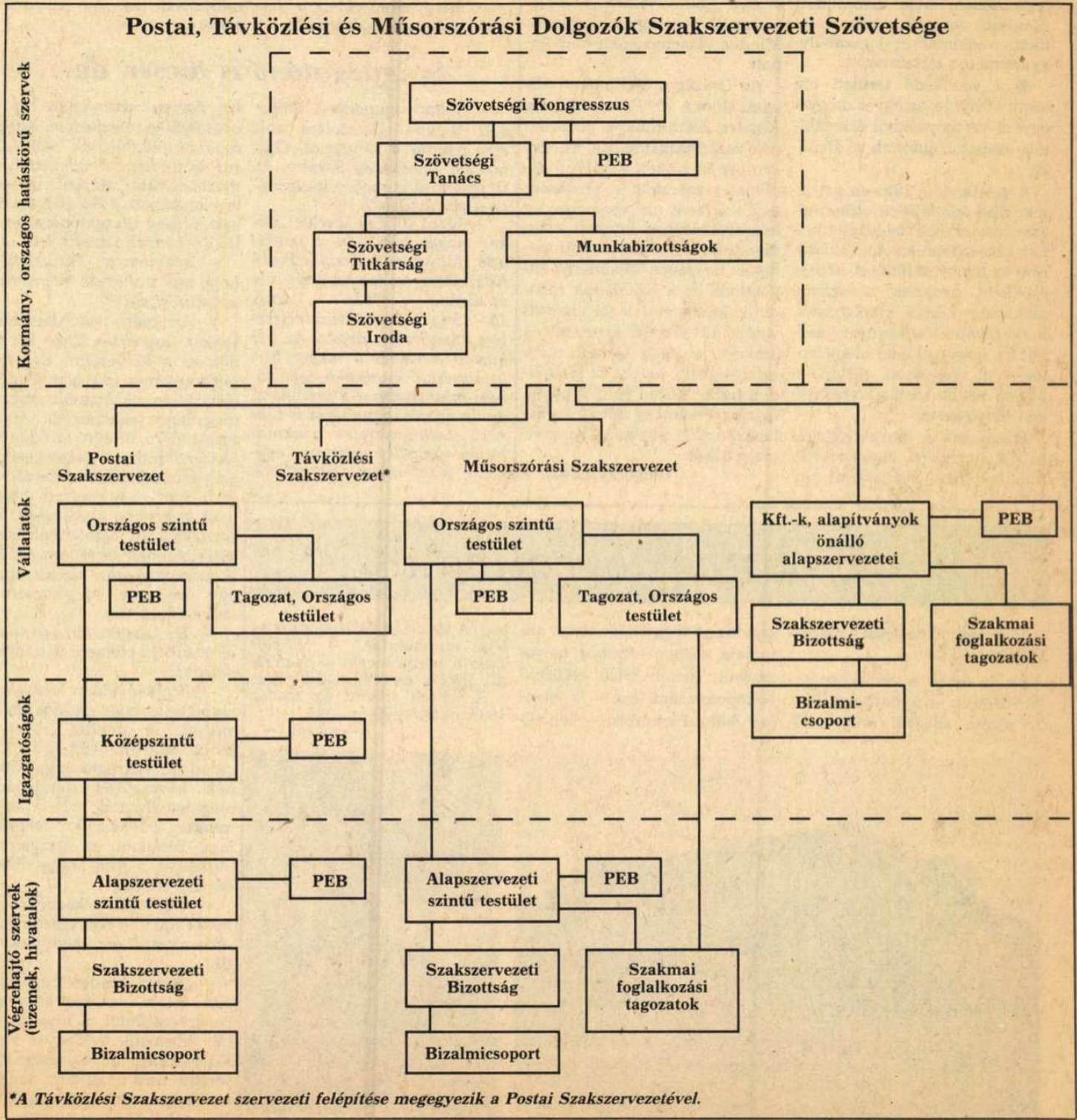
A választások időigénye

Alapszervezeti szinten:	2 hónap
Középszervi és szakmai szakszervezeti szinten:	1 hónap
Szövetségi szinten:	1 hónap

Záró rendelkezések

18. §

Az alapszabály a szövetség kongresszusán történő jóváhagyás után lép hatályba. Ezzel egyidejűleg hatályát veszti a Postások Szakszervezetének Szervezeti és Működési Szabályzata (8/1986. sz. kv-határozat).

Egy vetélkedő margójára

Október második felében az országos műszaki-iparjogvédelmi vetélkedő döntőjének megrendezésével befejeződött az a majdnem két éve tartó szakmai vetélkedősorozat, amely 1000 iparjogvédelmi szakembert mozgósított az országban. A döntőn nyert tapasztalatok azt mutatják, hogy a vetélkedő elérte célját. A szmt-k munkatársainak hozzáértő szervezése, a jól felkészült, lelkes iparjogvédelmi szakemberek egybehangolt munkája, valamint a tárcák anyagi és erkölcsi támogatása lehetővé tette, hogy e versenysorozat jól szolgálja az iparjogvédelem társadalmi megbecsülését és a szakmai ismeretterjesztést.

A versenyeket az Országos Találmányi Hivatal a SZOT-tal egyetértésben, a minisztériumok és ágazati szakszervezetek támogatásával hirdette meg, azaz az elhatározással, hogy az ilyen típusú vetélkedők által nyújtott eszközökkel is segítse a hazai újítói, feltalálói tevékenység aktivizálását, a műszaki alkotó és innovációs munka társadalmi elismertetését, a szellemi alkotások hasznosítását. A versenyeken egyben a kreativitási, innovációs és iparjogvédelmi ismeretek és módszerek megismertetését és terjesztését is hivatott volt szolgálni.

A verseny kiírási feltételei a következők voltak:

- az indulók 4 kategóriában (kreativitás, innováció, iparjogvédelem, újítómozgalom) versenyezhettek;
- a versenyzőket vállalataik nevezhettek;
- csak az a megye vehetett részt a versenyben, ahonnan kategóriánként legalább nyolc indulót neveztek;
- a felkészülést az egyes kategóriákban külön összeállított útmutató segítette, amely tematikát, irodalmat és jogszabálygyűjteményt tartalmazott;
- a vetélkedő területi elv szerint folyt le, az egyes megyei egyéni versenyzőkből összeállított csapatok jutottak a döntőbe.

A vetélkedőre 1021-en neveztek. Első feladatként otthon elkészített írásbeli dolgozatot kellett elkészíteniük. Az „elsőszőrőn” a benevezettekhez képest csökken az azoknak a száma, akik meg is írták a dolgozatot, majd további csökkenést jelentett az, hogy valóban megjelentek-e a versenyben. Végül is 314-en vettek részt a versenyeken ténylegesen.

Postásaink az iparjogvédelmi és újítómozgalmi kategóriában indultak. Első feladatként egy

egyoldalnyi terjedelmű ismertetőt bíráltak meg, amely 9 helyen tartalmazott hibát, azaz olyan kifejezést, megállapítást, amely hatályos jogszabályba ütközött. Ez az esettanulmány elég jól tükrözte a versenyzők felkészültségi szintjét, tudásanyaguk megbízhatóságát, egyben átvezetett a második, szóbeli feladathoz, amelyen azokat a kérdéseket vették vizsgálat alá, amelyekben az írásbelin bizonytalanság mutatkozott. Utána a versenyzőknek 20 pontból álló iparjogvédelmi totót kellett helyesen kitölteniük. A verseny számítógépes tesztel zárult.

Ezen a versenyen egyetlen postás ért el jó helyezést (Horváth Károlyné PEÜ, második hely), de csapatunk nem jutott be a budapestiek közül a döntőbe.

A döntőre a MEDOSZ-székházban került sor. Az egyes kategóriákban másfél óra alatt három feladatot kellett megoldani: egy szóbelit és két írásbelit. A 19 megye és Budapest feszült légkörű, de jó hangulatú színvonalas versenyt vívott az alábbi eredménnyel:

I. helyezett Budapest, díja 60 000 forint. II. helyezett Veszprém megye, díja 48 000 forint. III. helyezett Szabolcs-Szatmár megye, díja 40 000 forint.

A IV–VI. helyezett megyék 32–32 000 forint díjban részesültek. Ezenfelül az egyes minisztériumok különdíjakat tűztek ki és adtak át.

A Magyar Posta 10 000 forint különdíját a zsűritagként jelenlevő Farkas Istvánné, a Postás Újító Klub elnöke Szabolcs-Szatmár megye fiatal újítási szakembereinek ítélte és adta át. A fenti jutalmakon kívül 52 db, egyenként 1500–3000 forint értékű iparművészeti alkotást osztottak ki tárgyjutalomként. Minden versenyző oklevelet kapott.

Az Országos Találmányi Hivatal elnöke, dr. Pusztai Gyula Kötelező Zoltánnak, a posta elnök-vezérigazgatójának írt, november 30-án kelt levelében köszönetet mondott a postásoknak a verseny szervezésében és lebonyolításában kifejtett szakmai tevékenységükért. Mi pedig az Országos Találmányi Hivatalnak és a SZOT-nak mondunk köszönetet a jól sikerült vetélkedő sokrétű szervező és szakértői munkájáért, amely jó példát mutat a hazai, s ezen belül a postai iparjogvédelmi és újító-feltalálói tevékenység szakmai ismeretterjesztésére.

Galgóczy István

A végzettség fontosabb?

A békéscsabai hírlapostály vezetőjét Hegyesi Lászlót régóta ismerem. Országosan elismert, jó szakember. Amikor néhány évvel ezelőtt találkoztunk, egy jókedélyű, energikus emberrel beszélgettem, most egy megtört, kétségbeesett férfit láttam viszont. Gyulai otthonában panaszkolt a kálváriáját, miközben felesége gyakran csitította — meggyőződés nélkül: ne idegeskedj. Talán ő is sejtette, hogy nem lehet többévi küszködés után így leírni egy embert.

„Minden olyan szépen indult”

— mondja Hegyesi László —, 1961. februárja és 1967. májusa között több hivatalban dolgoztam feleségemmel együtt: a vésztűzben, a gyulaiban, a csabaiban. Párom most az eleki hivatal vezetője. Oda mentünk mindig, ahol szükség volt ránk. És most 27 év után, mit tettek velem! Csak három évet voltam távol, de 1970. májusában ismét visszahúzott a szívem a postához. Idejöttem Békéscsabára, és 1980. március elsején, nyilván mert jól végezhettem munkámat, nagy rábeszélésre elváltam a tisztiségtől. Persze elkezdtem: nekem nincs főiskolai végzettségem. Nem baj ne törődj vele, mondták, nem kell ezt komolyan venni. Egyszerűen semmiféle feltételt nem szabtak, csak dolgozzak jól. Én pedig igyekeztem. Belevetettem magam a munkába. 10–12 órát dolgoztam naponta, sokszor szombat, vasárnap is.

— De hát itt van a minősítés, nézd. Ezt ugyanaz a Szántó István írta alá — nem haragszom rá —, akivel visszaminősítésem is aláírták. Ime néhány részlet: „Békéscsaba — mint város — hírlapterjesztési eredménye alapján a 10. helyen áll, mely eredmény az osz-

tályvezető által vezetett közösség szép munkája... Kezdeményező, készséges, az újítómozgalomban kiemelkedő, hét újítást nyújtott be az elmúlt időszakban. Szakmai fejlődését biztosítja, hajlamos az új kezelési módszerek befogadására, kísérleti jellegű bevezetésére, s annak módszerbeli kiértékelésére. A hírlapszolgálat eredményessége érdekében nem kíméli saját idejét.”

— A kollektív szerződésben eleinte az is benne foglaltatott, hogy vagy tiszt, vagy főiskolai végzettség kell. Később azonban megváltoztatták a munkáltató javára, és így előírás lett a főiskolai végzettség megszerzése.

— Nem ért egyet azzal, hogy több főiskolai végzettségű vezetőre lenne szükségünk? A rendelet alkotóinak bizonyára ez volt a szándékuk.

— Elvileg igazuk van, de lehet egy jogszabályt mereven alkalmazni? Hiszen azért hozták a rendeletet, hogy többek között jobban menjen a hírlapterjesztés. De ahol már jól megy, ott miért kell leváltani, meghátrálni az embert! Az eredményes munka nem számít?

Én is hibás vagyok

— Dehát meg sem kísérelte elvégezni a főiskolát? Ön nem hibás?

— Nem vitatom én is hibás vagyok. 1984-ben megpróbáltam. Talán lehettem volna kitarthatóbb, de két hónap után feladtam. A modern matematika nem ment a fejembe. Erre a szintre úgy éreztem nem tudom feltornázni magam.

— Mit szoltak ehhez a Szegedi Postaigazgatóságon?

Az igazgatónő is dicsér, de...

— Tehát nyugodtan dolgozott tovább. Gondolom volt elég gondja a hírlappal. Gyimesiné, dr. Etsedy Sarolta, az új igazgató is meg volt elégedve a munkáddal?

— Igen. Itt egy levele: „Békés megye területén a Lapkiadó Vállalat és a Magyar Posta Központja az igazgatóság bevonásával 1988. július 13–15-ig átfogó hírlapterjesztési ellenőrzést tartott. Az ezt követő értékelés a megye hírlapterjesztő munkáját igen jól minősítette. Az eredmény az ön odaadó munkáját is tükrözi. Lelkiismeretes szakmai tevékenységét köszönöm, egy-szeri jutalomban részesítem,

az összeg számfejtése iránt egyidejűleg intézkedem. Kérem további feladataink megoldását is támogatni együttműködéssel segítse.” Hasonló dicsérettel levetelt kapott a Szegedi Postaigazgatóság igazgatóhelyettesétől dr. Lénárd Lászlótól is.

— Számomra érthetetlen, hogy miért akarják mégis visszaminősíteni?!

— A dicsérő levél után nem sokkal, augusztus 22-én kezdődött el a kálváriám. Egyrészt megkaptam a végleges felmentést, de ennek áraként szabták meg, hogy fogadjam el a határozott időre, öt évre szóló munkaszerződést. A végleges felmentést aláírtam, a második szerződést nem, mert úgy éreztem hátrányos helyzetbe kerülhetek. Én ezt az eljárást jogtalannak és erkölcsellenesnek tartottam. Ekkor kezdődött az igazi kanosszám, s egy éve ilyen idegállapotban kell dolgoznom.

— Mi lehetett az oka, hogy jó munkája ellenére le akarták váltani?

— Nyilvánvalóan közrejátszott az is, hogy ugráló ember vagyok. Én mindig többet és jobbat akartam. Volt egy újítási vitám az igazgatósággal, aminek bevezetését mindenáron megakadályozták. És persze minden értekezleten felszóltam. Bíráltam az igazgatóság munkáját. Persze, hogy fekete bárány voltam.

— Úgy tudom közvetlen főnökei eljárta érdekében. Miért nem sikerült eredményt elérniük?

— Szinte mindenki együttértett velem, kezdve közvetlen beosztottjaimtól, a hivatalvezetőn keresztül, a Magyar Posta Központjáig, de az igazgatónő senkire sem hallgatott. Amikor az újságíró nála járt, azt állított-

ta: két fegyelmim volt. De ez nem igaz. Az első fegyelmimet a munkaügyi bíróság hatálytalanította. A második ugyan folyamatban van, de ott is kiderült, hogy a beosztott pavilonosom, akit én buktattam le, lopott. Ezért én hogyan lehetek hibás?

— Hogyan próbálta magát megvédeni a lefokozás ellen?

— Mindenütt próbálkoztam. Először a munkaügyi döntőbizottsághoz fordultam. De persze elvesztettem, hiszen a Szegedi Postaigazgatóság embereiből állították össze. Akkor kérésre nyújtottam be a megyei munkaügyi bírósághoz. Elutasították, azzal, hogy „a jelenlegi gazdasági helyzet is megkívánja azt, hogy ilyen lehetőségeket biztosítson a vezetők részére, és igenis megkövetelje, hogy az előírt képzettségének megfelelő dolgozókkal töltsék be az adott munkaköröket.”

Három vélemény

— Miért gyűlöli Hegyesi Lászlót? Miért akart bosszút állni rajta?

— Nem gyűlölöm, nincsenek személyes indulataim. Nem akartam bosszút állni! — válaszolta irodájában Gyimesiné dr. Etsedy Sarolta. — Hegyesi valószínűleg az ügyet önmaga saját szeméremből ismertette. Kérem engedje meg, hogy én is tájékoztassam ügyéről. Hegyesi 1983. május 18-án kapott ideiglenes mentesítést a kollektív szerződésben munkakörére előírt végzettség megszerzése céljából. Mentésítésének lejártát előtti mintegy másfél évvel a végleges mentesítés megadását szorgalmazta. A személyzeti osztály tájékoztatta arról, hogy a végleges mentesítést csak azon feltétellel adom meg, ha munkaszerződését 5 éves határozott időtartamra szólóan közös megegyezéssel megváltoztatjuk, és ez idő alatt egyrészt megkezdheti tanulmányait, illetve megszerzezheti a ksz-ben előírt végzettséget, másrészt a munkáltató is felkészülhet az utánpótlás megoldására, amennyiben ő nem szerzi meg a főiskolai végzettséget.

— Hegyesi László a végleges mentesítés és az ehhez kapcsolódó munkaszerződés-módosítás átadásakor a végleges mentesítés átvétele és aláírása mellett munkatársaimtól gondolkodási időt kért a módosított munkaszerződés aláírására, majd azt pár nap múlva megtagadta. Ezt a magatartást én inkorrektnek tartom, különösen egy vezető részéről. Megjegyzem, hogy a többi, korábban ideiglenes mentesítésben részesült vezetőnek, illetve dolgozónak — aki nem kezdte meg az előírt idő alatt tanulmányait — hasonló ajánlatot tettem, s ezek mindegyike elfogadta, és közülük többen megkezdtek tanulmányjaikat.

— De hát Hegyesi jó munkát végzett. Nem?

— Azt elismerem, terjesztési vonalon megfelelt, kezelési gondok azonban jelentkeztek munkájában.

— Miért kellett végül is leváltani?

— Én komolyan veszem azt, hogy képzett vezetőkre van szükség, és Hegyesinek is lett volna ideje a főiskolai tanulmányainak megkezdésére, illetve a végzettség megszerzésére.

— Ön is tudja, hogy elődje nem vette komolyan a képzettség előírását. És talán azt is, hogy évekig hitegették az igazgatóság személyzeti osztályának munkatársai is: nem kell komolyan venni, hiszen jól dolgozik Hegyesi, és ez a lényeg nem?

— Lehet, hogy hitegették. Elődöm a felsőfokú végzettségi követelményeket nem vette szigorúan, befolyásolhatta ebben az a tény is, hogy ő maga sem rendelkezett ilyen végzettséggel. Ma már azonban az iskolai végzettség hiányával egyenrangú problémának tekintem Hegyesi magatartását. Munkatársaimon keresztül többször hangot adtam azon véleményemnek, hogy a munkaügyi vita folytatásával csak negatív megítélésemet erősíti.

— Azt nem vették figyelembe, hogy ön kitűnő szakember?

— Nem. Ez nem volt szempont. Egyetlenegyszer sem hívták be a hivatalvezetőt, aki állítólag a létszámmal és a bérgezállkodással önállóan rendelkezik, nem kérték véleményét a munkámról.

— De hát Szántó István, a csabai hivatalvezető írta alá a minősítést.

— Ez igaz, de mit tehetett, ha egyszer utasították?!

— Milyen érzés, hogy ennyi év szorgalmas munkája után „lapátra tették”?

— Rettenetes. De a legrosszabb, hogy senki sem tudott megvédeni. Gondolom az a főbűnöm, hogy munkaügyi vitát kezdeményeztem.

— Most mihez kezd?

— Nem tudom, lehet, hogy itthagynom a postát.

— Mi történik, ha visszalép Hegyesi? Ön megadta volna neki a már egyszer visszavont véglegesítési engedélyt? Nyilván visszaminősították volna.

— Hegyesi vállalta, hogy elvégzi a főiskolát, ezt nem tartotta be. A jelenlegi feladatok pedig főiskolai végzettséget igényelnek. Miért olyan nagy trémer engedje meg, hogy én is tájékoztassam ügyéről. Hegyesi 1983. május 18-án kapott ideiglenes mentesítést a kollektív szerződésben munkakörére előírt végzettség megszerzése céljából. Mentésítésének lejártát előtti mintegy másfél évvel a végleges mentesítés megadását szorgalmazta. A személyzeti osztály tájékoztatta arról, hogy a végleges mentesítést csak azon feltétellel adom meg, ha munkaszerződését 5 éves határozott időtartamra szólóan közös megegyezéssel megváltoztatjuk, és ez idő alatt egyrészt megkezdheti tanulmányait, illetve megszerzezheti a ksz-ben előírt végzettséget, másrészt a munkáltató is felkészülhet az utánpótlás megoldására, amennyiben ő nem szerzi meg a főiskolai végzettséget.

— Senkinek nem használt, hogy elmozdította. Az új vezetőnek — igaz főiskolai végzettsége van — hosszú ideig kell még tanulnia a hírlapszolgálat, ami Hegyesinek a kisujjában van. A sajtóterjesztés pedig fuldoklik a sok laptól.

— Nem értem miért védi Hegyesit. Én nem tartom „kitűnő” munkatártnak, hiszen két fegyelmi eljárás is indult ellene. — Igen. Az első hatálytalanította a bíróság, a második is gyanús, még folyamatban van. — Ennek ellenére a kezelési, ellenőrzési munkájával kapcsolatos megítélésemet fenntartom.

— Arra nem gondoltak, mi lesz vele? Köztudott, hogy a negyven körüliek mennyire sebezhetők.

— A képzettségének megfelelő munkakört felajánlva megélhetését biztosítottam.

— És mi lesz, ha itthagya a postát?

— Akkor elmegy. Én nem küldtem el Hegyesi László sem pótolhatatlan.

*

— Nekem lelkiismeret-furdalásom van, mert az MDB eljárása alatt nem tudtam jelen lenni — mondja dr. Ágoston Katalin, a szegedi tsz jogsegélyszolgálatának vezetője. Én tanácsoltam neki, hogy ne írja alá a meghatározott időre szóló munkaszerződést, mert tudtam, hogy így majd öt év múlva akarnak megszabadulni tőle. Aztán később már nem kérte Hegyesi a segítségemet.

— Furcsa egyébként, hogy a három megyében tudommal csak öt minősítették vissza. Végül is nemcsak jogilag, hanem erkölcsileg is kifogásolható ez az eljárás, ahogyan egy jól dolgozóval bántak. Jogilag szabályosan jártak el.

*

— Azt mondta az igazgatónő, hogy Hegyesi László nem pótolhatatlan. Mi erről a véleménye?

— Nem ismerek olyan embert, aki úgy ellátna feladatát, mint ő — válaszolja Gátszegi Ferenc, a Békés Megyei Hírlaphivatal vezetője. — Az ország egyik legjobb hírlaposa, igen jó szakember, aki a szabadsága egy részét is a hírlappal töltötte.

— Nem értünk egyet az igazgatónő döntésével. Ez a döntés a megyét, a várost, a postát sújtja. Fáj, hogy engem nem kérdeztek meg. A hivatalvezető sem értett egyet a döntéssel, mégis kényszerítették, hogy minősítse vissza Hegyesi Lászlót. Mit tehetett?

Udvarhelyi András

Új posta Marcaliban

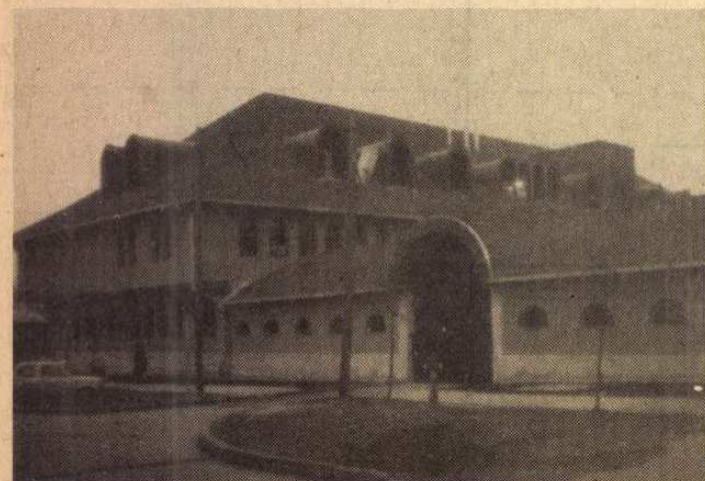
Régi vágyuk teljesül a marcaliaknak.

Ez év őszén a városközpontban átadják az új postaépületet. A régóta sürgető távbeszélő-

gondok is megoldódnak az autotomata központ üzembe helyezésével, hiszen 5000 előfizető bekapcsolására lesz — a jelenlegi 600-zal szemben — lehető-

ség. A távbeszélőközpont szerelési munkálatait — Miklós László vezetésével — tizenkét fős BHS-s szerelőbrigád végzi. A tervek szerint az átadás 1990. október 30-án lesz.

— pumi —

Az ez évi üdülőjegyek elhelyezése

A Postás Dolgozó múlt évi novemberi számában ismertettük az 1990. évi SZOT és vállalati kedvezményes üdültetés lehetőségeit és gondjait. Akkor még nyitott volt a kérdés a SZOT kedvezményes beutalójegyek térítési díjával kapcsolatban, amely azóta rendeződött.

A SZOT—kormány találkozón — a szakszervezet határozott fellépésére és követelésére — a kormány elismerte az üdültetés megemelt költségtérítésének szükségességét. Így a már beütemezett, átlag napi 30 forintos térítésszám tovább nem növekedett. A térítési díj mértéke már így is a túróképeség határán van az emberek megélhetési gondjai miatt.

A Postások Szakszervezetének központja a SZOT-tól ez év-

re — a közös üdülőépítés után járó kötelezettséggel együtt — 10 867 beutalási lehetőséget kapott.

Ez lényegében a tavalyi számnak felel meg.

A beutalójegyek kezelésében változás következett be. Az életbe léptetett módosítás lényege, hogy a területi szakszervezeti bizottságokon keresztül az alapszervezetek a szakszervezeti központnak visszaküldhetik azokat a beutalójegyeket, amelyekre a tagság nem tartott igényt. Ha a fel nem használt beutalójegyek az érvényesség előtt legalább 6 héttel a SZOT Üdültetési Főigazgatóságához visszajutnak, akkor a szakszervezeti szervek mentesülnek a térítési díj megfizetése alól.

Ehhez azonban az szükséges, hogy a fel nem használt beuta-

lójegyek legalább 7 héttel előbb beérkezzenek az ágazati központba.

Sajnos, azonban előfordult, hogy a listáról lekért, megküldött jegyeket mégsem használták fel, s több hetes késéssel küldték vissza 20 beutalót. Ezeket a SZOT már nem veszi vissza, így a központban próbáljuk elhelyezni. Amit nem sikerül értékesíteni, azt meg kell fizetnie a szakszervezeti szervnek. Az érintettek nem fognak dicséretet kapni tagságuktól.

Megemlíttük még, hogy a január havi 270, zömében házaspáros beutalójegyből a szakszervezeti szervek 121-et helyeztek el (44 százalék); a visszaküldött üdülőjegyek értéke több mint 560 ezer forintot tett ki. A statisztikákból kitűnik,

hogy ahol az úgynevezett kínálati lista alapján, kellő körültekintéssel, jó szervező munkával hirdették meg az üdülési lehetőségeket, ott a jegyek zömét elhelyezték, például a Budapest vidéki Postaigazgatóság tsz-b a jegyek 75 százalékát elhelyezte, de jó munkát végzett a HPI és a HTI is. Volt azonban olyan tsz-b is, ahol mindössze két beutalót adtak ki (9 százalék).

Emellett azért sem lehet szó nélkül elmenni, mert az üdülőjegyek többsége a télen is keresett magas kategóriájú gyógyüdülőkbe (Hévíz, Eger, Hajdúszoboszló), illetve hegyvidéki (Sopron, Lillafüred) üdülőkbe szolt.

A tagság érdekében kérjük a szakszervezeti szerveket, hogy a II. negyedévtől szülő és már kiküldött beutalójegyek elhelyezésére az eddigieknél több figyelmet fordítsanak.

Időközben az elnökség módosította az üdültetési szabályzat egyes fejezeit. Így módosultak a nagycsaládos, a gyermeküket egyedül nevelő szülők és a nyugdíjasok üdülési kedvezményeinek feltételei is. A kedvezmény módosított feltételeiről szóló levelet minden alapszervezetnek — a tsz-b-ken keresztül — még az elmúlt évben eljuttattuk. Kérjük, hogy a rászorulóknak érdekében minél szélesebb körben éljenek a támogatás lehetőségével.

A vállalati beutalójegyek közül egyelőre az I. negyedévre szülőket osztotta ki az elnökség, erre az időszakra a térítési díjak nem változtak.

Az átszervezéssel kapcsolatban kialakult helyzet a vállalati üdültetésnél is új elszámolási és költségviselési rendszer kidolgozását teszi szükségessé, amelynek kialakítása folyamatban van.

Alapvető feltételnek tekintjük a szakszervezet részéről azt, hogy a dolgozók ellátási színvonalában visszalépés ne következzen be.

Németh Istvánné

Postásarcok

Több mint negyven évig

A 80 éves *Jeszenői Gyula* nyugalmazott posta-főfelügyelő a lexikonok pontosságával emlékezik vissza életének mozzanataira.

— Negyven év és 135 napot töltöttem postai szolgálatban. Egyezerkilencszáz forinttal nyugdíjaztak 1971-ben. Az elmúlt év anyagilag jó volt, a nyugdíjam 4000 forint fölé emelkedett. Alacsony a nyugdíjam, de hál' Istennek a vérnyomásom sem magas. Mindig beosztással, kulturáltan igyekszünk élni életünk párjával, immáron 56 esztendeje. A példás családi életet élő három fiam, nyolc gyönyörű unokával ajándékozott meg bennünket. Ha egyúttal a család, bizony pici az egyszoba-összkomfort... No, de te azt kérdezted: hogy milyen volt a siheder korom. Hogyan lettem postás?

— Az előbbiről pár szót. Tudod, a fiataiságnak mindig szüksége volt, meg lesz is eszmékre, ideákra. Az én példaképem az édesapám volt. Ő a cserkész mozgalomban kreatívan tevékenykedett. Tízéves koromban én is mint cserkész farkasköltyök a II. számú Bocskai cserkészcsapatban kezdtem a közösségi életet. A harmincas évek elején cserkész kerületi titkár, majd pedig aktív cserkésztestvér voltam — természetesen társadalmi munkában.

— Hogy mi volt a célja ennek a mozgalomnak? — Hadd emlékeztessék *Sík Sándor* piarista költőnek és paptanárnak, a magyar cserkészszövetség alapítójának a szavaira: emberibb embert és magyarabb magyart nevelni.

— Postai pályámat forgalmi díjnokként Moson postahivatalnál kezdtem. A naptárak akkor 1929-et mutattak. Az 1200 pályázóból 217-et vettek fel, köztük engem is. A tisztképző tanfolyam tartama alatt három budapesti hivatalnál gyakornokoskodtam.

— Pápára kerültem, majd a posta forgószele ismét Budapestre ragadott a 62-es postahivatalhoz. Itt kilenc szép évet töltöttem el. Kezdetben éjszakai műszakban dolgoztam mint fiókbeíró, éjjeli felvételes, poste restante-os, majd felvételi osztályvezető-helyettes lettem.

— Ha az ember a postán dolgozni akar, mindig tanulnia kell, s képeznie magát. Ezt igyekeztem tenni én is. Ez például abban az időben hivatalvezetői beosztást kívántam volna megpályázni, hiába voltam első osztályú postatiszt, mivel nem volt főpénztári gyakorlatom, törekvésemet nem koronázta volna siker. Ezt a Budapest 1-es hivatalnál nyílt alkalmam pótolni. Innen 1942-ben a Posta-vezérigazgatóság II. ügyosztály statisztikai csoportjához kerültem. Itt együtt dolgozhattam dr. *Rimányi* postatanácsos úrral, akivel 1945-ben közösen szerkesztettük meg az új. F. 1. szabályzatot.

A felszabadulás után élettem hajóját a fényes szelek fújta lobogónk megrészegítő ereje ma-

gával ragadta. Úgy éreztem a szociáldemokrata párt áll egyéniségemhez, felfogásomhoz a legközelebb. Ebben az időben már Marcali postahivatal vezetője voltam. A huszonhat fős hivatalban a reggeli zárátfogadástól a késő estébe nyúló távbeszélőjegyek díjellenőrzéséig rengeteg tennivalóm akadt. Minden este átszámoltam a főpénztári készpénzmaradványt, hiszen bank nem volt Marcaliban, és ellenzárral csuktuk esténként a kasszát.

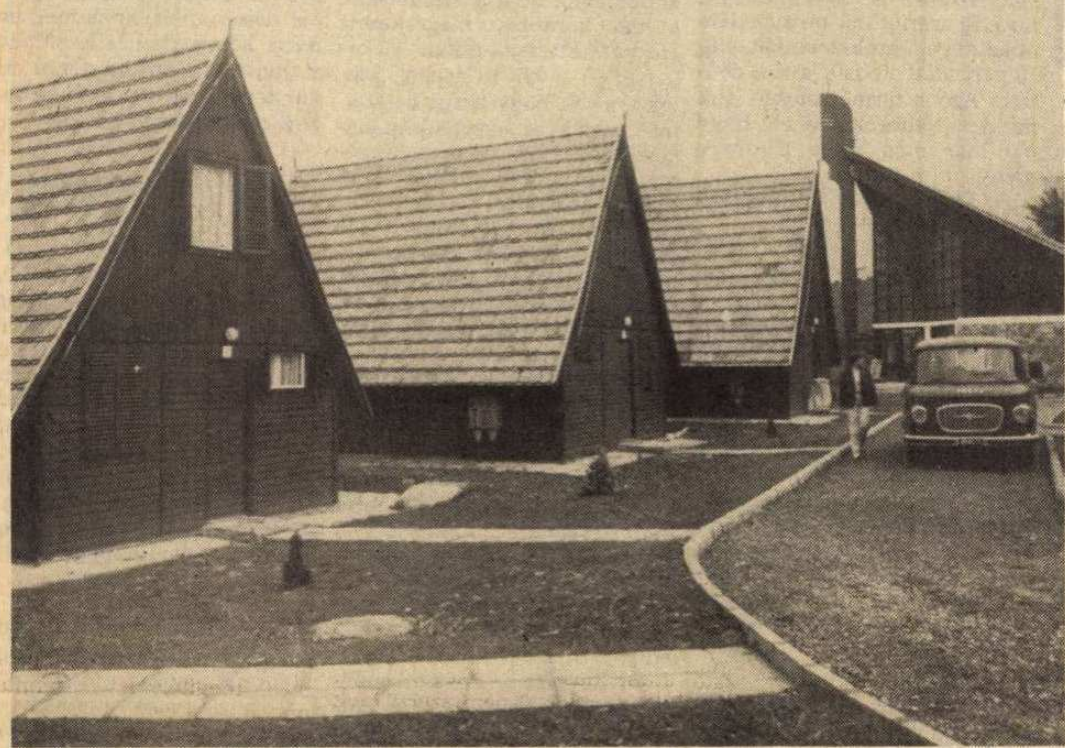
— 1948-ban egyesült a SZOCDEM az MKP-val. Még talán ismert az akkori jelszó: „*Ki nem velünk, az ellenünk.*” Hivatalomban is megalakult az új pártalapszervezet, a munkatársaim csak úgy voltak hajlandók belépni, ha én leszek az üzem párttitkára. Az élet fricskája: néhány hónappal a fúzió után kizárt a párt, azzal az indokkal, hogy kevés pártmunkát végzek. Igaz, a szakmai munka mellett erre nem is igen volt lehetőségem. A demagóg jelszavakat különben sem szerettem. Akkoriban ez a kizárás nagy megbélyegzés volt, hiszen vezető beosztásban dolgoztam.

— Mivel szakmailag semmi kivétlnivalót nem találtak bennem, maradhattam továbbra is hivatalvezető. Sajnos, pár évvel később a közbejött betegségem leparancsolt erről a posztáról. Gyógyulásum után a posta egyik legszebb üzletágában, a pénztárszolgálatban, mint főpénztáros dolgozhattam 15 éven át. A pénztár, illetve összességében a postai szabályok fegyelmezett munkát és tiszta egyéni életvitelt diktálnak.

— Nyugdíjasként is sokáig bejártam a postára — ha hívtak — dolgozni. Mint ügyfél, örömmel látom, hogy ügyes kezektől áll tőlünk, mostani öregektől a stafétabotot. Elég egy pillantást vetnem a postatisztviselő asztalára, megmondom, hogy késői kollégám mennyire szereti a szakmáját.

— Aktív koromban is nyugodt fővel, tiszta lelkiismerettel hajtottam nyugovóra a fejemet, bármilyen váratlanul jöttek az ellenőrzések, rovacskok — a szemlekönyvek a tanúim rá —, soha semmi problémám nem volt. Ma is elalvás előtt számoltam a nap eseményeiről, hiszen soha nem tudjuk a napot és az órát...

Pusztai Mihály

Orfűn most még minden csendes

A trolibusz középső ajtaja mellett ősz hajú férfi ült, Bárány Ádám telefonellenőr. Egy ideig nézelődött kifelé, majd szögletes sárga szolgálati táskáját előrehúzta, s kivette belőle a területét jelző papírt, és nézte. Úgy szeretne menni, hogy minél kevesebbet járkaljon. A decemberi melegfront erős hatással van rá; a feje... Úgy határozott, hogy a Kálman utcáig utazik, ott kezd el az ellenőrzést. A papírt visszahozta táskájába. Aztán felsőtestét egyenesbe húzta, s az ujjával masszírozgatta zsiábadó homlokát.

A következő megállóban már le is szállt, s mert a közlekedési lámpa pirosat mutatott, hátrébb lépett, s vékony csontos arcát fölemelte a Nap felé, és jóleső érzéssel élvezte a langyos fényzöngét. Sütkérezés közben eszébe jutott az a régi október: Igen, akkor is ilyen kellemes meleg napok jártak, Istenem, már harminchárom éve...

A közlekedési lámpa zöldet mutatott, s Bárány Ádám sietősen ment át az úttesten. Tekintetét előre röpítette, s már látta is a sárga telefonfülkét. Belépett, s a táskát előrehúzta. Fölnyúlt a kézbeszőlért. Közben lelkében föllobbant a szomorú emlék. Nagyot sóhajtott, pillái beljebb húzódtak, s maga elé motyogta: — Irénke, Bognár Irénke, első szerelmem. Mosolygós arcod, hosszú szőke copfod soha, soha nem felejttem. Tizenhét éves voltál, én pedig huszonegy, és katona. Álltunk a Szent István körúton a színház előtt, s néztük az éneklő embereket, az út közepén vonultak a Margit híd felé. Az egekig szárnyaló vidámság csakhamar hatással lett ránk

is. Irénkém, szerelmem, megszorítottad a kezem, copfos fejed közelebb emeltem, s a fülemben turbékoltd:

— Ádám! Mi is menjünk! — Megyünk! — kiáltottam. — Előbb hazaugrom, s levelezem a katonaruhát. Várjál itt!

Szaladtam, egészen a Hajós utcáig. A ház előtt föltekinttem. Anyám az ablakból leleselkedett, s hogy meglátott, integetett. A folyosón topogott, nagyon várt. Mikor becsuktam az előszobajtót, megölelt, s fátyoloshangon azt mondta:

— Kisfiam, ameddig szabadságon vagy, nem mehetsz le az utcára. Rossz érzésem van, de apádnak is.

Apám a szobából sietett kifelé, az ajtót bezárta, a kulcsot a zsebébe tette. Könyörögtem, kérve kértem őket, csak egy félóra engedjenek el. Nem és nem!

Persze, persze, őszintén mindent el kellett volna mondanom, hogy Irénkét több mint egy éve ismerem. Szeretjük egymást, és az életet komolyan gondoljuk. Óh, én szégyenlős legény, dehogyis mertem beszélni a szerelmemről.

Egyik éjszaka, puskaropogás hallatszott. Apám mindjárt benyitott hozzám, meghúzta a paplanomat és azt utogatta:

— Kisfiam, hallod mi van odakint? Istenem de jó, hogy együtt vagyunk!

Az utcai csetepaté kevésbé érdekelt. Gondolatban a Szent István körúton, a színház előtt jártam, üzentem Irénkének: Szerelmem, ne haragudj rám, ahogy az utcára kimehetek, azonnal megkereslek.

A következő hét szombatján reggel anyám elment sorbaállni kenyérért. Apámmal kettesben voltunk a lakásban. Szorongó szívvel, idegesen járkáltam a bejárati ajtótól a szobaablakig. Néha leleskedtem kifelé az utcára. Harckocsik dübörögtek a Nyugati pályaudvar felé. Az ég felhős volt, s a lombtalan fákat élénken mozgatta a szél. Apám szorgalmasan fűtött, szemet rakott a kályhába. Mélázva néztem. S hirtelen gondolat villant bennem olyan határozott erővel, hogy rögtön apám elé léptem, és fönnhangon mondtam neki:

— Apuka, most mindjárt menjél el a P. utca 15-be a földszint 3-ba, Bognár Imréékhez. Kérlek mondd meg Bognár Irénkének, hogy azért nem találkoztam vele 23-án délután, mert ti, a szüleim nem engedtetek el.

Apuka fölkapta a fejét, szemé kimeredt, s akadozva kérdezte:

— Fiam... szerelmes vagy? Határozottan feleltem:

— Igen, szerelmes vagyok! Apám nézett, nézett, és nagy sokára azt mondta:

— Ádám, hát miért nem szóltál már előbb? Persze, hogy elmegyek. Anyád hazaérkezik, s már indulok is.

Nemsokára el is ment.

Jó érzés melengette szívemet. Apuka megismeri Irénkét. Vajon tetszik-e neki? Szorongva vártam. Sokára jött haza. Ó de hogyan! Lehorgaszott fejjel és az arcán szomorúsággal.

Megzörrent a telefonfülke ajtója, s rekedtes férfihang szólt be:

— Rosszul van? Bizonytalanul billeg. Segíthetek valamit?

Bárány Ádám telefonellenőr fölkapta a fejét, s gyorsan megfordult. Középkorú, megnyerő külsejű, bajszos férfi állt előtte.

— Nohát... — dadogta Bárány. — Én aztán alaposan elméláztam. A telefonot jöttem ellenőrizni, s ahogy itt bent megálltam, egyszerre rázmúdultak az emlékek. Pillanatokig vívódott, legyen őszinte ehhez az ismeretlen emberhez? Úgy döntött, elmondja neki. Érezte a hangjából, aggódva nyitotta rá az ajtót. Hosszan nézett a férfi szemébe, s azt mondta:

— Amíg élek, nem tudom elfelejteni. Ötvenhatban az első szerelmemet külföldre vitték a szülei... Messzire mentek. Felejteti? Ó dehogyis tudom.

Sóhajtott, s a tekintetét lefelé, a semmibe ejtette. Sokára mozdult a feje és a szája:

— Köszönöm a figyelmességét, nagyon köszönöm.

— Bizony — szólalt meg a bajszos férfi —, ötvenhatból sok családban maradt szomorúság egy egész életre. Nekem a bátyám az Üllői úton...

Az arca merev lett, s a homlokán ráncok sorakoztak. Nyújtotta a kezét:

— Deák Lőrinc vagyok. Mondom, amit a szívem diktál. Magyarok békeség, mindörökre!

Bárány Ádám egyetértően bólintott, és meleg hangon válaszolt:

— Adja az Isten, hogy úgy legyen!

Szorították egymás kezét, s a tekintetük barátkozott.

P. Kovács János

Az első szerelem

Lehetetlen helyzetben a hírlapárusok

Jobb a kötegeket ki sem bontani ...

Az állampolgár csak azt vehette észre, hogy az utóbbi fél évben ugrásszerűen megnőtt az újságárusoknál kapható lapok választéka. Azt már kevesebben tudják, hogy ez a tény milyen komoly gondokat okoz az árusoknak és végső soron a postának is. A terjesztett újságok fajtája a két évvel ezelőtti 650-ről 1200 körülire ugrott. Egyre nehezebb szétosztani a lapokat az áruhelyek között, és ez jelentősen késlelteti a megjelenést. A hajnali-reggeli órák után a napilapokat már nagyon nehéz eladni. Egyre nehezebb a sokféle lap bemutatása, nincs elég hely a standokon. A mennyiségi növekedés nehezíti a raktározást, a túlsúlyolt áruhelyek, a gyakori árváltozások szinte lehetetlenné teszik a leltározásokat, illetve sokszor 8-10 órán keresztül is egyeztetik a készleteket. Ez alatt az idő alatt az árus nem tud dolgozni, keresete tehát lényegesen csökken. Főleg alkalmi kiadványoknál fordul elő, hogy azok nagy része eladhatatlan, óriási méreteket öltött a remittenda.

Az árusok kilátástalan helyzetükben már régóta tárgyal-

nak vezetőikkel, a szakszervezettel, sőt már sztrájkra is gondoltak.

A jelenlegi helyzetről így beszél Siskovics Attila, a Moszkva téri árusok vezetője, és kollégája Darányi Ferenc.

Remittendaáradat

— Ami itt folyik, az a terjesztés csődjé — mondja Siskovics Attila, majd így folytatja: — Ma is csak délelőtt 9-kor érkezett meg a fehérnap (napilapok) és a színes újság. Ez pedig azt jelenti, hogy a vevők már nem veszik meg a napilapok nagy részét. Ez is növeli a remittendát, pedig egyébként is hatalmas méreteket öltött mostanában az eladatlan áru. Régebben a kihozott újságnak legalább a kétharmadát eladtuk, érezhettük, hogy csinálunk valamit. Ma megfordult a helyzet. Alig tudunk eladni, a hatékonyságunk szinte nulla. A beérkezett készletnek több mint a kétharmadát visszaküldjük. Illetve sokszor csak szeretnénk, mert a raktárak már tömve vannak, az elad(hat)atlan újságok tárolása egyre nehezebb. Lassan már

alig férünk el a pavilonokban. Ma vitték el a remittendát, és fél órával az elszállítás után már újra ekkora mennyiség halmozódott fel — mutat a kötegekben álló újságokra. — Ez hétvégére annyi lesz, hogy az ajtón is alig lehet majd bejönni. — Ha például 100 darab Kortárs című lapot kapok, és csak 25-öt tudok eladni, akkor kénytelen vagyok 60-at eleve — még aznap — becsomagolni remittendának. Különben nem tudom elhelyezni a rengeteg újságot — mondja Darányi Ferenc.

— És ha mégis keresnek? — Kénytelen vagyok azt mondani, hogy nincsen. Ha felbontom a már kötegelte remittendát, akkor beindítom a fiktív számokat. A rengeteg adminisztráció miatt nem tudunk rugalmasan dolgozni. Az újság-árus lassan már nem is a havi hat, vagy kilencezer forintos fizetésért küzd, hanem azért, nehogy a bíróságra kerüljön az adminisztráció elrontása miatt. Ha nem tudjuk időben visszaküldeni a remittendát, akkor azt később már nem vesszük vissza tőlünk, és nekünk kell kifizetni. Három évvel ezelőtt a terjesztésben dolgoztam, és havi jelentésként beadtam a tapasztalataimat. Azzal dobták vissza, hogy ne rágalmazzam a posta terjesztésének struktúráját.

— Mindez áttekinthetetlen helyzetet teremt — ragadja vissza a szót Siskovics Attila, majd így folytatja: — A mi gárdánk talán az egyik leggrutinósabb, és mégis gondot okoz az adminisztráció. A szakma öregjei vagy kihaltak, vagy elmene-kültek. Mi most jutottunk el odáig, hogy ha nem történnek villámgyors változtatások, akkor lehet, hogy nem vesszük át legközelebb az árut, lehet, hogy egész Budapesten leáll a lapterjesztés.

Az árusok gondjai

— Mik a konkrét problémák? Milyen gondokra várnak megoldást?

— Az egyik legnagyobb gondunk az éjszakai brigádozás. Mivel hajnali 5-re optimális helyzetben minden áruhelynek újsággal feltöltve nyitva kellene lennie, ezért az újság-árusok egy meghatározott része hajnali 3-kor kötelese bejönni, és az éjszakai kiosztók által kiadott anyagot teríti az éppen nyitó standok között. Hogy ezt meg tudja tenni, sok esetben már éjfélre bejön, délelőtt 11-re végez a terítéssel. Ezután hazamehet ugyan, de nem érdemes, mert déltől úgyis dolgozni fog, váltja a kollégáját. Másnap hajnalban pedig kezd újra, és folyamatosan ezt csinálja egy héttig. Az még szerencsés eset, ha egy hónapban csak egyszer egy héttig kell ezt tennie. Ezért a munkáért 150 forintos napi áta-

lányt kapunk. Ráadásul önként vállalt túlmunkaként van feltüntetve, de korántsem önkéntes, hiszen a posta kötelező jelleggel hárítja rá, hogy életben tudja tartani a jelenlegi terjesztési struktúrát.

Tulajdonképpen munkaügyi zsarolásról van szó, mert belépéskor mindenki aláíratták, hogy önként vállalja ezt a munkaidőn túli terjesztést. Akinek ez nem tetszik, azt nem veszik fel. Ha később jön csak rá, hogy miről van szó, és nem akarja tovább vállalni, akkor fegyelmi-vel, felmondással fenyegetik, esetleg áthelyezik egy rosszabb munkahelyre. A túlmunka jó része ráadásul elmegy adóba, így tulajdonképpen teljesen ingyen dolgozunk.

— Ezzel a problémánkkal már voltunk a munkaügyi döntőbírósnál, de nagyon rossz tapasztalataink vannak a törvénykezéssel is. A munkaügyi bíróság szerintünk nem kezelte objektíven a problémánkat, alig 10 perc alatt a posta javára döntött. Azóta természetesen sok minden változott, lehet, hogy ma már más lenne az eredmény.

— Ha sztrájkra kerülne sor, meddig mennének el?

— Ezt nem lehet előre tudni. Meggyőződésem, hogy egy olyan nagyvállalatot, mint a posta, munkabeszüntetéssel nem lehet rákényszeríteni semmire.

— Tulajdonképpen — már most is sztrájkolunk, hiszen 9-kor kaptuk csak meg az újságot. Ugyanúgy nem áruunk, mintha megtagadnánk a munkát — veti közbe Siskovics Attila. — Ha holnap kikiáltanám, hogy sztrájk, akkor sem tennék semmivel sem többet, mint amennyi kárt a posta most magának okoz.

— Hogy végül is lesz-e munkabeszüntetés, még nem tudjuk. Azt is megcsinálhatjuk, hogy betű szerint megtartjuk a posta utasításait, és akkor csak délután 2-re lesz kiosztva a lap. A másik a durvább megoldás lenne, ha nem engednénk be a lapot az elosztóba.

Kiútkeresés

— Ami a jövőt illeti? Teljesen el vagyok keseredve. Innen az utcaszarkán nem tudjuk igazán felmérni, hogy milyen megoldásra van lehetőség, de ha nem lesz lényeges változás, akkor lehet, hogy holnap már nem tudjuk elvégezni a munkánkat.

— Lassan már fél éve folytatunk tárgyalásokat a posta vezetőivel, de eddig még nem történt semmi érdemi. A gondjainkat elismerik, sajnálkoznak, és ennyi az egész. Közben olyan dolgok történnek, amiktől égnék áll az ember haja. Hogy egy példát is mondjak. A feleségem hosszabb időn keresztül helyettesítette a váltótársát és ezért a hó végén 7000 forint helyett

7300-at kapott. A többi pénz a postáé maradt. De nehogy azt higgye, hogy személyeskedem! Megkérdezheti a kollégákat, ez gyakori, lassan már megszokott dolog. Közben pedig a tárgyalás megrekedt ott, hogy Fábics Miklós, a Budapesti Postaigazgatóság vezetője hatáskörét meghaladó problémákról beszél. Mivel nem tudtunk eredményt elérni, ezért az érdekvédelmünk legfelsőbb fórumához, a Postások Szakszervezetének elnökségéhez fordultunk. Az eredmény az lett, hogy az ügyet visszautalták a Budapesti Postaigazgatóság hatáskörébe, amelynek a hatáskörét — Fábics igazgató úr szerint — meghaladja a feladat. A kör tehát bezárult. (Téves információ. Lásd külön cikkünket a lap 1. és 6. oldalán! A szerk.)

— Ebben azonban a szakszervezet nem nyugodott bele — kapcsolódik be a beszélgetésbe a már korábban megérkezett Horváth Éva tsz-b-titkár. — Sorra vettük a követeléseket pontok szerint, hogy tisztázassuk, mi tartozik az igazgatóság hatáskörébe és mi nem. A kérdések közül néhány valóban meghaladja az igazgatóság hatáskörét, de szép számmal akadt olyan is, amelyben intézkedhetek volna. A konkrét megoldások megkeresését azonban a posta vezetősége elmulasztotta. Ez okozta a helyzet elmérgesedését, és a jelenlegi konfliktus kiéleződését.

— A hírlapárusok panaszai tehát jogosak?

Természetesen, nagyon is jogosak a követelések. A posta nem készült fel megfelelően a jelenlegi helyzetre, ezért fokozódtak a gondok.

— A szakszervezet támogatná az árusokat egy sztrájkban?

— Véleményem szerint munkabeszüntetéshez csak a legvégső esetben szabad folyamodni. Most még nincs rá igazán ok, remélem, ezt az árusok is így gondolják. A szakszervezet ugyanis komoly tárgyalásokat folytat a posta vezetőségével, és a gondok egy részére már sikerült is megoldást találnunk. Sikerült kiverkedni a munkahelyi pótlékot, a leltározások idejére átlagkereset fizetését, valamint a helyettesítési díj bevezetését. Véleményem szerint ez nem kis eredmény. A reggeli terjesztés igazgatósági hatáskörbe tartozik, ennek megoldására az igazgató megkapta a feladatot. Hamarosan lépnie kell ez ügyben. Érthető azonban, hogy az emberek azonnali változást szeretnének, a hosszabb távú tervek már nem elégítik ki őket. Erre viszont csak néhány kérdésben van esély. A sztrájkot azonban semmiképpen sem tartom megfelelő eszköznek.

— És ha mégis erre kerülne sor? Mit tenne a szakszervezet?

— Ezt majd akkor kell eldönteni...

*

Ami itt folyik, azt leginkább szocialista emberkínzásnak nevezném — közli Kutas Ferenc, az Örs vezér téri árusok vezetője. — A lapok nagy része eladhatatlan, a remittenda tárolására nincs helyünk. Azt mondja meg nekem valaki, hogyan rakjak be egy 5 m³-es pavilonba 8 m³ újságot. Van olyan kollégám, aki — bár ez tiltott dolog — hazaszállítja az újságot, és otthon tárolja. A lakás egyik szobája már tele van. Ha ez így megy tovább, nem tudom, hol fognak aludni? A múltkor éppen vitte haza kocsival az „Ez a divat”-ot, amikor a rendőr leállította. Alig tudták megmagyarázni, hogy nem lopásról van szó. Mi olyan alumínium dobozokban tartjuk az újságok jelentős részét, melyeknek még egy nő is könnyedén felfesházhathatná a tetejét. Ha lopás történne, akkor természetesen nekünk kellene megtérítenünk a kárt.

Két négyzetméter kevés

— Jelentős többletmunka az is, hogy a tároláshoz használt pavilonból nyitáskor ki kell rámolni az árukészlet jelentős részét, záraskor pedig pakolhatunk vissza. Mindezt természetesen munkaidőn kívül csináljuk. Az aluljáróban hivatalosan 2 m²-nyi területen árulhatunk. Hogyan lehetne erre kárakni a jelenleg forgalomban lévő rengeteg újságot. Ha meg nem látják, nem is veszik meg az új lapokat.

— Ha jól látom, ez legalább 5, inkább 6 négyzetméter. Nem büntetik meg ezért magukat?

— Igyekeznék a tanácsai ellenőrk lelkére beszélni, de volt már olyan, hogy egy lelkes kezdő elzavart bennünket. A helyzet, mint látja, katasztrofális. Ennek ellenére Fábics Miklós a legutóbbi megbeszélésen — mely az árusok képviselőinek bevonásával a szakszervezetben folyt — azt állította, hogy a munkafeltételek javultak. Ez bizonyára igaz, de nem nálunk. Egyikünk még pár éve 300 forint jutalmat kapott, abból csináltattunk két padot. Még ma is ezekről árulunk...

*

A hírlapterjesztés postai monopóliuma megszűnés előtt áll. És addig? Marad egyetlen fegyverként a sztrájk? ... Szeretném hinni, hogy nem. Bízunk abban, hogy a szakszervezet támogatásával, a hibás döntések felülbíráásával és a döntéseket hozó vezetők elszámoltatásával megoldhatók az újságárusok gondjai.

Mészáros Gábor

Lényeges változások a kollektív szerződésben

(Folytatás az 1. oldalról)

Az úgynevezett munkahelyi pótlék konkrét szabályozása a következő:

„Ha a dolgozó az általánosított eltérő, kedvezőtlen körülmények között végzi munkáját, legfeljebb 1000 forint bérpótlék illeti meg havonta. Kedvezőtlen körülménynek minősül a nyitott térben történő árusítás, az áruhely zsúfoltsága, szűkösége, illetve a szociális helyiségek hiánya.

A minősítő tényezők, illetve azok kombinációjának alapulvételével kialakított maximum három kategóriát, a kategóriába sorolás feltételeit, és a hozzárendelt összeget a függelék állapítja meg.

A helyettesítés díját a következők szerint kell megállapítani:

„Két vagy több főt foglalkoztató hírlapárushelyen, ha a többi dolgozó távollévo helyettesít, a helyettesítési díjat a következők szerint kell megállapítani: A hírlapárushelyen tárgyhónapban forgalmazott összeget a rendszeresített létszámmal kell vetíteni, és ennek alapján — a távollévo dolgozóra — számított jutalékot kell a dolgozók között a ledolgozott idő arányában felosztani.

Az egy hónapon belüli többszöri helyettesítésből származó forgalmazott összegeket egybe

kell számítani, és az így kapott összeg képezi a jutalék számításának alapját.

Be nem töltött létszám helyettesítése címén helyettesítési díj naptári évenként legfeljebb 6 hónapra fizethető.

Azonon az áruhelyeken, ahol a rendszeresített létszám 4 alatti, egy dolgozó távolléte, a 4 fő felettieként pedig legfeljebb a létszám 25 százalékának távolléte képezheti helyettesítési díj fizetésének alapját.

*

A Magyar Posta Kollektív Szerződésének jelenlegi rendszere ezzel a módosítással utolsó állomásához ért. Reméljük, hogy az érintettek rövid időn belül megkötik az önálló munkahelyi kollektív szerződéseket. Az a törekvésünk, hogy minél előbb létrehozzuk a valamennyi postai és távközlési tevékenységet folytató szervezetet átfogó, tömörítő ágazati, szakmai kollektív szerződést.

Ebben látjuk: — az eddig közösen elért eredmények és jogosultságok biztosítását, valamint — a jövőbeni célok megvalósításának lehetőségét.

Ehhez kérjük valamennyi postai és távközlési tevékenységet végző dolgozó aktív közreműködését.

Tóth Pálné

Mi férne el ebből két négyzetméteren?

A romló életkörülmények ellenére... A közönség szervező öröme

A Budapest 70-es hivatal szakszervezeti könyvtárát nemcsak a kölcsönzők, a könyvet kedvelő emberek, vagy a folyóiratok közt tallózók keresik fel igen gyakran, hanem azok is, akik a színházi műsorok iránt érdeklődnek. Bőséges kínálatból választhatnak, hiszen itt havonta rendszeresen megtalálható a Madách Színház, a Madách Kamara, a Nemzeti, a Várszínház, az Opera, az Erkel, az Operettszínház, és a többi színház legfrissebb műsorterve is.

A hivatal közönség szervezőjétől jegyet igényelhetnek a helyi munkatársak — beleértve a Mozgópósta Csomagfeldolgozó és Vámközvetítő Üzemenél dolgozókat is —, ezeken kívül a Budapesti Postaigazgatóság-hoz, a Pesterzsébet 1, Újpest 1, Budapest 62-es hivatalhoz, a Területi Oktatási Központ-hoz, a Napilap-feldolgozó Üzemhez, a Szociális Hivatalhoz eljuttatott színházi programokból az ott dolgozók is választhatnak.

A színház ma is kell

Az utóbbi éveket figyelembe véve havonta átlag kb. 400 jegy talált gazdára az üzemi közönség szervezésén keresztül. Ebből a legtöbbet a kiemelkedően magas színvonalú előadásokat kínáló Madách és a Thália Színház előadásaira váltottak, de sokan kértek jegyeket az Operettszínházba, a Vidám Színpadra, a Nemzeti Színházba is. Különösen sokan tekintették meg a Radnóti Színház „Nóra” előadását és a Thália Színház egyik slágerdarabját, a „Mindhalálig Beatles”-t.

A színházak szervezőivel az elmúlt tíz év során kialakított jó kapcsolatnak is köszönhető, hogy dolgozóinknak a legjobb jegyeket is sikerült beszereznünk, s a különleges kívánságoknak is eleget tudtunk tenni.

Várható volt, hogy a lakosság pénztárcáját is kedvezőtlenül befolyásoló országos gazdasági nehézségek a családoknál az

eddig kultúrára fordított összegeket megnyirbálják, azokat más területekre csoportosítják át. Akik a megemelkedett árak miatt lemondani kényszerültek a legújabb könyvek beszerzéséről, azoknak szerencsére nem kellett lemondaniuk azok olvasásáról — most a szakszervezeti könyvtárból juthatnak hozzá a keresett olvasmányokhoz.

Megnövekedett a folyóiratok, de még a napilapok iránt érdeklődők száma is. Nagy meglepetésre — tapasztalataink szerint — dolgozóink nem mondtak le a színházba járásról. Az elmúlt 10 év során még egy hónapban sem vásároltak annyi színházjegyet, mint az elmúlt év decembereiben (684-et, kb. 70 ezer forint értékben). Nagyon valószínű, hogy ezekből sok került a karácsonyfák alá, hiszen egy jó színházi előadás valóban szép ajándék.

Nem csökken az igény

A hagyományos színházi előadások mellett igen kedveltek a különféle „alkalmi műsorok” is. A Kongresszusi Központ, a Vigadó vagy az Erkel Színház gálaműsoraiba, kabaréestjeire nem gond a jegyek eladása. Kellemes hétvégi időtöltésnek számít egy-egy hétvégi cirkuszlátogatás. Nem egy dolgozó 8-10 jegyet is megvásárol, hiszen a szülőknél és a gyerekeken kívül gyakran a nagyszülők, ismerősök, vagy a szomszédok, iskolatársak is csatlakoznak.

Így nem csoda, hogy a Fővárosi Nagycirkusz egy-egy produkciójára — a szokásos „tömeges igény” kielégítése céljából már előre lekötött — kétszáz, háromszáz jegy rövid idő alatt gazdára talál. „Kivonult a hivatal” — mondják, amikor a szünetben a különböző osztályok dolgozói összetalálkoznak. Mivel igazi cirkuszi produkció az utóbbi fél évben nem volt, már nagyon sokan hiányolják. A kérdés csak az, hogy a következőhöz milyen áron juthatnak majd hozzá.

Az ifjúsági előadásokról. Nagyon helyes, hogy a színházszereplő szülők gyerekeiket már idejében hozzászoktatják a színvonalas szórakozáshoz. Sok

szülő nemcsak saját családja számára, de gyermeke osztálytársainak is igényel jegyeket, pl. az Operába, az Erkel Színházba (Hunyadi László, Bánk bán, János vitéz, Hány János), a Nemzeti Színházba (Légy jó mindhalálig, István a király), a Thália Színházba (Kék madár, Egy komisz kölk naplója).

Ami a helyáratokat illeti, azok színházanként és előadásanként nagyon változóak. A Nemzeti Színház nagyon sok előadására a legdrágább jegy 80 forint, a Thália Színház Big Lave kellemes kikapcsolódást nyújtó darabjára 70 forintért már nagyon jó helyet lehet kapni. Drágák a Macskákra, az Élelem bérrére szóló jegyek, ennek ellenére még mindig nehezen lehet hozzájutni.

Nagyon érdekes, hogy a jegyárak emelése, s a nehezebb életfeltételek ellenére a jegyigénylők háromnegyed része változatlanul a jobb helyeket, az egy-egy előadáshoz megállapított kategória legdrágább jegyeit kéri. Ugyanakkor megvan a lehetőség arra is, hogy bárki ugyanazt az előadást olcsóbb helyről (pl. az Operában 15 forint, a Nemzetiben 25 forint, a Tháliában 20 forint) is megtekinthesse.

Nemcsak pestieknek

A Budapest 70-es hivatal közönség szervezője egyes esetekben — amennyiben igénylik — bármelyik postás dolgozónak szívesen segít színházjegyeknek beszerzésében. Nemegyszer volt már arra példa, hogy vidéki postahivatalokban dolgozók is megkeresték konkrét kéréseikkel. „Kocsival egy óra alatt Pesten vagyunk” — mondták a kecskeméti.

Szerencse, hogy a postások közt ilyen sok a színházszereplő, a rendszeresen színházba járó ember, s a szervezőnek is öröm, amikor tudja, hogy a jegyekkel nemcsak kellemes szórakozást ígérő estékhez segíti munkatársait, azok családját, hanem egyúttal a közművelődés ügyét is szolgálja.

Horváth Károly

Kiköltöztünk. Talpalunk egyik helyszínről a másikra, egyik klubból a másikba, gyalogolunk, mert új irodánk megközelítésére ez a legbiztosabb mód. Mi vagyunk a kultúra két lábán „utazó nagykövetei”. A Postás Művelődési Központ népművelői.

Népművelői sirám? Nem szólnánk egy szót sem, sőt boldogan házalnánk, lennénk két évig mostoha körülmények között, ha biztosak lehetnénk abban, hogy visszamehetünk, hogy szükség van ránk az új gyönyörű házban is.

Bárki mondhatná, hogy amikor több ezer embert fenyeget a munkanélküliség veszélye, miért pont mi lennénk fontosak, izgulunk magunkért — ez nem közügy. Nem vagyunk szentek, persze, hogy izgulunk magunkért, de nem ezért fogtam tollat.

Kinek mi a fontos?

A kultúra — társadalom — gazdaság komplex egysége, mondhatni szentháromsága meddig lesz csupán jelszó? Az „emberi tőkébe való beruházás” nem egy nemzet gazdasági csodáját magyarázta már a XX. század történelmében is. Miért kell mindig legelőször „a legfőbb értéket”, az emberen spórolni. Olyan pénzeket lefaragni, amelyek már ügyis szegénytelen alacsonyak. Így akarunk Európához csatlakozni? Alacsony kultúrájú emberekkel nem lehet XXI. századi technika-

Postatörténeti vetélkedő

Lapunk novemberi számában adtunk hírt a Postás Művelődési Központ postatörténeti vetélkedősorozatról. Három fordulóban, alkalmanként 6+1 kérdésre kell válaszolniuk az érdeklődőknek. Az első hat feladat a postaszolgálat történetével kapcsolatos. A kérdésekre a helyes feleletet minden esetben három lehetséges válasz közül kell kiválasztani. Az utolsó, a pluszkérdés a Postás Művelődési Központ életére vonatkozik. Ez esetben néhány szavas választ kell adni.

Három hónap alatt, havonta egy-egy forduló lesz. A kérdőívek beküldhetők havonta, fordulónként, vagy a sorozat végén együttesen. A beküldési határidő: 1990. április 13.

A megfigyeltetéshez a Postamúzeum (Budapest VI., Népköztár-

Népművelők önigazolása?

kát működtetni. Miért mondják mindig a magyar Hamletok mindezekre újult nagyképszerűségi, hogy: „Szó, szó, szó!”

Miért fontos egy japán vállalatnál, hogy a dolgozói családként viszonyuljanak a céghez? Miért fontos a nyugati nagyvállalatoknál még az is, hogy milyen színű az üzemsarkok fala? Miért volt fontos a régi szakszervezeteknek, hogy munkássegyleteik, kultúrköreik legyenek? Mert tudják, tudták, hogy a kultúra érdekvédelem egyrészről, másrészről pedig „termékenységet javító tényező”.

Az emberek életük java részét munkahelyükön töltik. Nem mindegy, hogy milyen körülmények között, és milyen szellemben. Az odatartozás érzése, a munkahelyhez való ragaszkodás is „termékenységi tényező”. A munkakultúra pedig nemcsak a szakoktatást tartalmazza, hanem ezt is.

Nem kívánhatjuk — amint az a japán vállalatoknál szokás —, hogy munkakezdekör a postások élénkeljék a postás indulót, de azt, hogy érezhessék: „A” postánál dolgoznak, és nem bémunkások egy behelyettesíthető munkahelyen, azt igen. Ezt az identitástudatot pedig többek között a jóléti és kulturális intézményekkel, azok megfelelő működtetésével lehet kialakítani, illetve fokozni.

Akárhány részre is szakadjon a posta, ezt a funkciót akár külön-külön, akár együtt, de vállalniuk kell, mert a létük a tét. El lehet adni, fel lehet számolni ezeket az intézményeket a márnak élés jegyében, de előbb utóbb égető lesz a hiányuk, és jóval többre fognak kerülni az újak, mint a jelenlegi gyors haszon.

Úgy tűnt, a művelődési központ jövője biztos. Felújítják, és a három új postavállalat együttesen tartja fenn. Folyanak a tárgyalások, megbeszélések, értekezletek — a működéshez szükséges pénzről. Alapítvány, kuratórium, szponzorok.

Meddig fedezik fenntartási költségeinket: egy évig, háromig, hétig?

Mennyi legyen az alapítvány összege 10 millió, 1 millió vagy 100 forint? Mit kell lefaragni a működésből, hogy megéljünk, hány dolgozótól váljunk meg stb.?

Mire jó a bokréta?

Csak egyről nem folyik a szó: *mire kellünk?* Ha nem látjuk, nem látják a célt, akkor fölösleges vitázni az eszközökön. Ha bokrétának kellünk a három leendő postavállalat kalapja mellé, akkor valóban nem fontos új

működési koncepciót kialakítani, akkor valóban lehet l'art pour l'art költségvetéseket, alapítványokat létrehozni, létszámot, működést lefaragni. Itt levenni egy tánctanfolyamot, ott hozzáadni egy szabás-varrást.

De ne felejtjük el, hogy a bokréta csak dísz, bármikor eldobható. És ezért félünk a jövőtől! Nem látjuk, nem érezzük, hogy lényeges dolgokról folya a szó. Olyan művelődési ház, amelyből többszáz van, amely egy kicsit a vállalaté, egy kicsit a szakszervezeté, egy kicsit a lakóterületé, nem valószínű, hogy nélkülözhetetlen lenne akármelyik vállalatnak is. Több évtizedes, államilag kitalált és szabályozott múlt áll a művelődési házak mögött. Uniformizált működésük valóban korszerűtlenné vált. Ha ismerünk egyet, nagyjából ismerjük a többiét. Vannak persze fokozatok, de ez az igazság!

Ha ilyennek hagyjuk, valóban „bokréta” lesz. Így is van haszna, de nem nélkülözhetetlen. Ahhoz, hogy azzá váljék, ki kell találni új arculatát. Azt az arculatot, ami a fent leírtak szerint „termékenységi tényezővé” teszi.

Akkor viszont fenn kell tartani. Nem lehet „gazdálkodásra” kényszeríteni, mert maga a léte „gazdálkodik”.

Akkor lehet alapítványt tenni, összegét meghatározni, kuratóriumot kinevezni, létszámot racionalizálni.

Mert akkor mindez nem levegőben lógó fikció, hanem valódi tervezés.

Kórosi Jolán

szok. Mit neveztek „delizsánszak”?

a) Menetrend szerint közlekedő személy és postaanyag szállítására alkalmas postakocsit.

b) Adott útvonalon, menetrend szerint közlekedő futárszolgálatot.

c) Menetrend szerint közlekedő postai teherfuvarozást.

2. 1869-ben melyik ország adta ki a világ első levelezőlapját?

a) Anglia.

b) Az Osztrák—Magyar Monarchia.

c) Franciaország.

3. Mikor létesült a postakaraképénztár-szolgálat?

a) 1846-ban.

b) 1886-ban.

c) 1925-ben.

4. Hogyan nevezték a bélyegeket bevezetésükkor?

a) Billog.

b) Levéljegy.

c) Illeték.

5. Hol volt az első magyar kísérleti rádióadások stúdiója?

a) A Rákóczi út 22. szám alatti épület II. emeletén egy lakásban.

b) Egy bútorszállító kocsi-ban.

c) A Sándor utcában, a mai Bródy Sándor utca 5—7. szám alatt, egy raktárhelyiségben.

6. A távbeszélő területén melyik különleges szolgáltatást vezették be elsőként a felsoroltak közül?

a) Totószolgálat.

b) Meteorológiai szolgálat.

c) Meseszolgálat.

+1. Jelöljön meg legalább három kulturális intézményt, egyesületet stb., amely a Beniczúr utca 27. szám alatti Egyedipalotában működött 1930. és 1989. között!

Tanácsok mindenkinek

Az én konyhám

mellékes dolog, ízetesebb az étel, mint a hagyományos edényekben elkészítették. Rendkívül nagy előnye, hogy diétás és fogyókúrás ételeket is készíthet benne, mivel az ételek főzéséhez nem szükséges zsiradékot adni. Nagyszerű dolog, hogy az edényben nem ég le semmi. Az étvágygerjesztő ízek, tápanyagok és a vitaminok az agyagedényben nem veszítenek értékükből. A sajtos, vajas, zöltséges, gombás húsételeknek különösen kitűnő az aromájuk. Jó dolog, hogy az ételt benne lehet tárolni. Az egész családban nosztalgia kelt, ha a régi időkre emlékeztető agyagedény kerül az asztalra. Élettartamának meghosszabbítása céljából nagyon fontos követelmény, hogy a használati utasítást pontosan tartsuk be.

Átlátszó jénai edényeimben nemcsak azért szeretek főzni, mert ugyanabban tárolhatok, hanem azért is, mert ízlésesebb, változatos a formájuk, tetszetős. Az edények nagy előnye, hogy „megmutatják”, mikor forr bennük az étel, vagy takarékon elég-e a fűtő energia. A színes virágokkal díszített

opáledényeimet akkor veszem elő, ha kissé borús a hangulatom, mert az edényekről reám mosolygó színes virágok mindig jobb kedvre hangolnak. Mutatósak az asztalon is.

Az aranylós húsleveset legszívesebben átlátszó jénai-ban főzöm és tárolom, mert étvágygerjesztően mindent elárul belső tartalmáról, húsról, sárgarépáról és egyéb zöltségekről. Nagy örömmel fogadtam konyhám barátai közé az ajándékba kapott, francia importból származó veroco üvegedényt. Rendkívül nagy előnye, hogy nyílt lángon is használhatom, gyorsan felforr benne az étel, energiatakarékos, mert a láng eloltása után még egy ideig forr, puhul benne az étel. Nagyon szeretem különleges sárga színét is.

A teflon bevonatú alufix edénycsaládom az egészségünket óvja, mert zsírszegény ételek elkészítésére alkalmasak. A nyelük, fülük műanyaga nemcsak a kezem megégetésétől véd, hanem az áramütéstől is. A tűzhelylapon 200 °C hőmérsékletig károsodás nélkül használhatók. Azért is kedve-

lem ezeket az edényeket, mert nem ég le bennük az étel, ami bizony a hagyományos edényeknél előfordult már velem, hiszen „konyhaműhelyemben” sokfelé kell figyelmem.

Így például háztartási gépeim kezelésénél a balesetmentes használatra. Ez nemcsak az áramütésre vonatkozik, hiszen a szédületes gyorsasággal dolgozó gépek egyéb sérülést is okozhatnak a kezemen. Konyhaszereknyomban mindenféle háztartási gép és ügyes felszerelés „él” békésen egymás mellett. Hol az egyiket, hol a másikat használok, hogy munkámat megkönnyítse, gyorsabbá tegye, és több idő jusson pihe-nésre, szórakozásra. Kedven-cem a hagymavágó, mert sírás, könnypotyogtatás nélkül lehet vele hagymát vágni. Sokszor használt „kisasom” a zöltségvágó, mert unalmas és hosszadalmas munkától kímél meg. Robotgépem is helyettem dolgozik, sok mindenre használom.

Az én konyhám... Szeretek benne főzni, de azért nem töltöm el benne a fél életemet, csak annyi időt, amennyi éppen szükséges. Egy szép függőnyel elkerítettem benne a „mini-étkezősarkot”, így a kisebb étkezéseket ott bonyolítja le a család. Ez otthonunknak az a része, ahol mindenki szívesen tartózkodik, mert hangulatos, kellemes.

Fási Katalin

Tudja-e, mi az UISPTT?

Az UISPTT rendezvényeiről már bizonyára hallott az olvasó, hiszen azokról időnként beszámolunk a Postás Dolgozó hasábjain is. Magáról a szervezetről azonban még keveset írtunk. Pedig érdemes megismerni röviden a szövetség történetével, céljaival, működésével.

A Nemzetközi Postás és Távközlési Sportegyesület (UISPTT) 1955. március 7-én alakult Amszterdamban. Nyolc ország képviselői vettek részt ezen az első ülésen, Ausztria, Belgium, Franciaország, Hollandia, az NSZK, Olaszország, Svédország és Jugoszlávia.

Az UISPTT célja, hogy:

- közreműködjön a postás dolgozók egészségének megőzésében,

- terjessze a tagok felé a különböző országok tapasztalatait a vállalati és tömegsport terén,
- elősegítse a sportjellegű kapcsolatok fejlődését a különböző postaigazgatások, illetve postai vállalatok személyzete között,

- megvédje a postásport érdekeit a kívülállók szemében.

A szövetség egyesíti a postai vagy távközlési igazgatásokat,

továbbá olyan nemzeti szervezeteket, amelyek sporttevékenység szervezésével foglalkoznak.

Jelenleg az UISPTT 18 országot, 22 tagot foglal magába, annak következtében, hogy néhány országban a posta és a távközlés külön szervezetként működik. Ezek: Algéria, Német Szövetségi Köztársaság, Ausztria, Belga Posta, Belga TT, Dánia, Spanyolország, Franciaország, Brit Posta, British Telecom, Magyarország, Írország, Izrael, Olaszország, Luxemburg, Málta Posta, Málta Telecom, Norvégia, Hollandia, Svéd Posta, Svéd Telecom, Syáje.

Néhány ország, amelyek egy bizonyos időszakban tagjai voltak a szövetségnek, kiléptek abból, mert nehézségeik voltak a rendszeres sporttevékenységben való részvétellel. Ilyenek voltak Jugoszlávia, Lengyelország, Görögország. Ugyanakkor mindig jelentkeznek új tagok is, mint például: 1989-ben lett tagja a szervezetnek Izrael és Málta.

Az UISPTT legfőbb szerve a kongresszus, amely 3 évenként ül össze. A legutóbbit 1988-ban tartották Bécsben, a következőt

pedig Rómában rendezik 1991-ben.

A végrehajtó bizottságnak tagországokként egy küldöttje van, és évente egyszer ülésezik. Legutóbb 1989-ben Párizsban tartotta ülését.

Az iroda, amelyet a kongresszus 3 évre választ, 1 elnökből, 2 alelnökből, 1 főtitkárból és 1 titkárból áll. Általában évente háromszor ül össze.

A szövetség minden évben több bajnokságot szervez. Rendszeres sportversenyek a labdarúgás, a sí, az asztalitenisz, a tenisz, az atlétika, a terepfutás és a sakk. Sor kerülhet azonban kosárlabda, röplabda, kézilabda, valamint kerékpárversenyek megrendezésére is.

Az elmúlt évben a labdarúgó-bajnokság döntője Franciaországban, Dijonban volt. A teniszbajnokságot a holland Warmondban rendezték. A terepfutó-bajnokság pedig az angliai Gatesheadben volt.

Az 1990. évi tervben szerepel a síbajnokság Svájcban és az asztalitenisz-bajnokság Svédországban.

1991-re már a sakk- és az atlétikai bajnokságok vannak előkészületben.

A sporttevékenység szervezése az egyes országokban különbözőképpen történik. Lényegében három szervezeti típus létezik.

Számos országban maga az igazgatás irányítja a postás és távközlési dolgozók sporttevékenységét, mégpedig valamely szociális, vagy személyzeti szolgálat közbeiktatásával. Ez a helyzet Norvégiában, Svédországban, Ausztriában, Algériában és Olaszországban.

Az alkalmazottak nem postás és távközlési klubokban készülnek fel a bajnokságokra, de postás színek alatt találkoznak a szakmai vagy nemzetközi bajnokságok alkalmával.

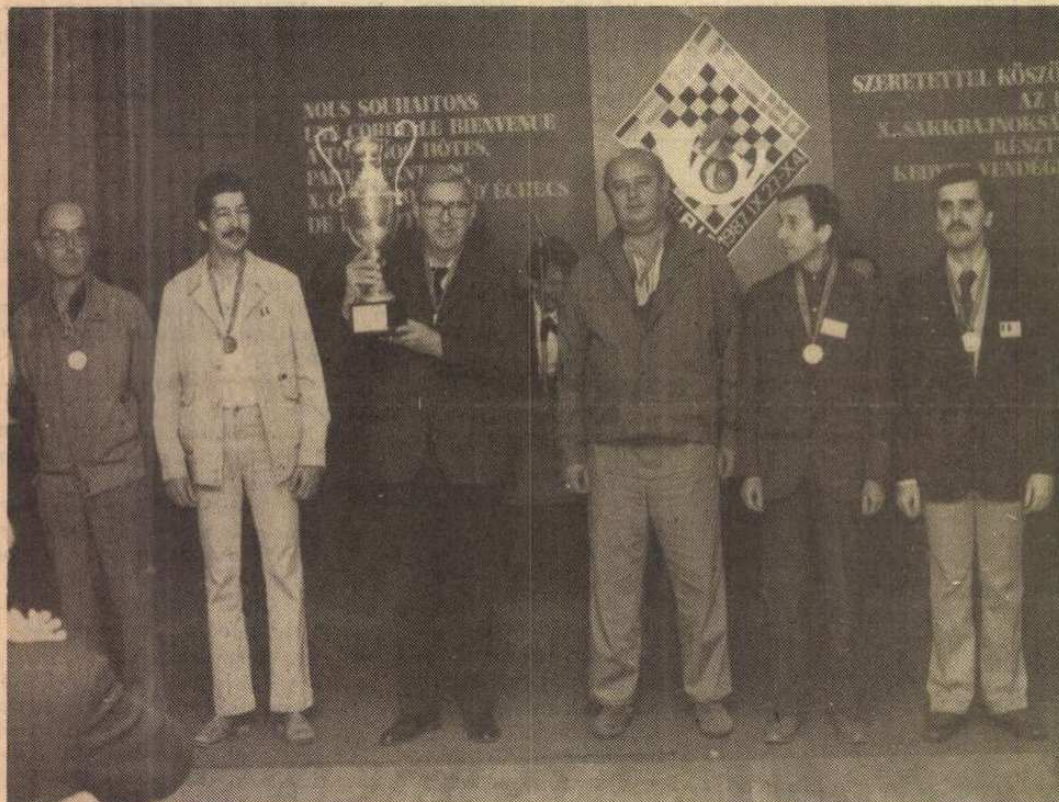
Más országokban a szakszervezetek töltönek be jelentős szerepet a sport szervezésében. Így van ez Belgiumban és Magyarországon.

A harmadik eset lehet az, hogy a sport szervezését rá lehet bízni valamely országos egyesületre, amelyet szubvenció formájában az igazgatások segítenek. Ez a helyzet Franciaországban, ahol a Postás és Távközlési Sportegyesületek Uniója magába foglalja mindazokat az egyesületeket, amelyek közvetlenül részt vesznek a különböző szövetségek bajnokságaiban. Ez a forma részben érvényes Németországra és Nagy-Britanniára is.

Magyarország 1958 óta igen megbecsült és elismert tagja a szövetségnek. A magyar versenyzők az eltelt évtizedek során kiemelkedő eredményeket értek el, elsősorban az asztalitenisz- és a sakkversenyeken. Több esetben hazánk volt a házigazdája az UISPTT-rendezvényeknek. Legutóbb 1987-ben Boglárlelén szerveztük meg a nemzetközi sakkbajnokságot (képünkön a győztes magyar csapat). De korábban volt már asztalitenisz-verseny is Budapesten, továbbá az iroda ülésének is helyet adtunk.

Bármilyen is legyen azonban az országos szinten elfogadott forma, a postás és távközlési dolgozók mindig örülnek annak, ha találkozhatnak az UISPTT-versenyeken, amelyek lehetővé teszik a különböző országok közötti érintkezéseket.

Tánczos Sándor

Tömegsport Szegeden

A Szegedi Postaigazgatóság-hoz tartozó három megye postás dolgozóinak sportéletét a tszb részéről Lakatos Albert, míg Szeged városának amatőr sportját Kardos András szakosztályvezető szervezi. A tö-

megsport munkát Csizmadia Károlyné, a tszb munkatársa fogja össze és irányítja.

— Rendszeresen szervezünk üzemi bajnokságokat. — mondja Csizmadia Károlyné. — Legnépszerűbb a kispályás labda-

rúgás, a teke, a tollaslabda, a malom-játék. Két éve rendezünk tekeversenyt 100 fő részvételével. Először ebben az évben külön díjaztuk a szegedi és a vidéki indulókat, hiszen a helybelieknek rendelkezésükre

áll az automata tekepálya, míg a vidékieknek nagyon sokat kell fizetniük egy-egy órás edzési lehetőségért.

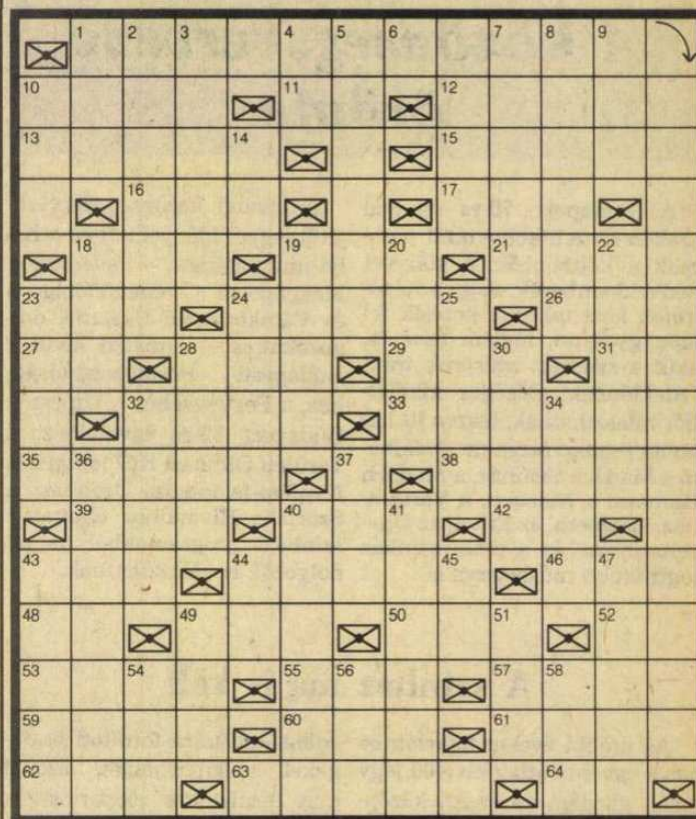
— Elkészült a Postás Sporttelepen a két salakos teniszpálya, az előzetes felmérés alapján úgy tűnik, hogy népszerűsége vetekedni fog a fociéval. December 31-ig díjtalanul veheték igénybe dolgozónk a létesítményt, januártól már használati díjat kell fizetni.

— Területünk dolgozói szívesen vesznek részt országos rendezvényeken is, így a Pécsen rendezett labdarúgó tornán, ahol a Bács megyei Távközlési Üzem csapata 1. helyezést ért el. Igen népszerű volt az OPTT rendezvénysorozat is, amelyen anyagi nehézségek miatt az idén csak a természetjáró szakosztály tudott részt venni.

— Jelentősek az alapszervezetek által rendezett sportesemények is. Minden évben megrendezik Makón a Maros Kupát, Szegeden az Alkotmány Kupát, melyre 1-1 férfi és női labdarúgó-csapat nevez Budapestről is.

— Vásárhely, Makó, Csongrád, Baja, Kalocsa, Szentés a városi rendezvényekhez kapcsolódva folyik bele a sportéletbe. Kiemelkedő a sportélet a szegedi Hálép-Magép Üzemnél. Az elmúlt évben végzett sportmunkájuk elismeréseként a Postások Szakszervezetétől 15 000 forintot és oklevelet kaptak.

Csak fünek, fának...

Osztálytársak beszélgetnek. Az egyik megkérdezi a másikat: Miért dolgozik olyan sokat a papád? A válasz: Mert tudja, mivel tartozik az utóknak. Megfejtendő és beküldendő: a vízszintes 1. alatti megállapítás.

VÍZSZINTES

1. A beküldendő idézet, 10. Nyitott oldalú gazdasági épület, 11. ... Jürgens, 12. Pénz, franciául (PAIN), 13. Tengeri állat, 15. Barna szőrű halevő emlős, 16. Végtelen bikát!, 17. Iskola gyereknyelven, 18. Fialat nőstényszarvas, 19. Bojtos fejfedő, 21. Viccfigura, 23. Épületrész, 24. Kapu a Mecsekben, 26. ... Vegas, 27. Tág, 28. Vaspálya, 29. Női becenév, 31. Közterület, 32. Az oxigén változata, 33. Popének, 35. Zeneszerzőnk, 38. Szenegál fővárosa, 39. Csapatégység, 40. Szeszital, 42. Folyó Olaszországban, 43. Lószín, 44. Déli szomszédunk pénzneme, 46. Előtagként új, 48. Ajándékoz, 49. A betegség egyik jele, 50. Az egyik alapíz, 52. Ádáz egynemű, 53. A lakosság fizeti, 55. Módosított A-hang, 57. Állati nemi jelleg (ford.), 59. Anyag része, 60. Folyó spanyolul, 61. Fialatok, 62. Szenvedés, 63. Közlekedési eszköz, 64. Repülőgép betűjele.

FÜGGŐLEGES

1. A beszéd része, 2. Zsolna szlovácul, 3. Női név, 4. Tupoljev, 5. Szép megszólítás, 6. Japán játék, 7. Papírútle, 8. Sugár irányú fúrógép is van ilyen, 9. Idegen levegő, 10. Félig spórol! 14. Baba-köszönés, 15. Küzd (rég.), 18. Lakás garnitúra, 19. A magasban, 20. Az egyik szín, 22. Autóversenyző volt, 23. Tartósít, 24. Francia divatcég, 25. Ijed, 28. A fej része, 30. Épület alsó része, 32. Kívánság, 34. Táblakép, 36. Originális, 37. Fizetési kötelezvény, 40. Furcsa, szokatlan, képtelen, 41. Figyelmeztet, 43. Kis folyóvíz, 44. Gyerekenyítés (duplázva), 45. Görög betű, 47. Idegen férfinév, 49. Kacat, 51. ... Lanka, 54. Haza, 56. Dunántúli folyó, 58. Névelős nővény.

— Bánhidi —

Beküldési határidő: február 10.

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: Míg a mező dermed, fázik, a zöld fenyves csak pompázik.

Könyvtalványt nyertek: Ipolyi Tibor (Leányvár), Tamás Imréné (Piliscsaba), Tiszaróvics László (Budapest), Tóthné Takács Mária (Komádi).

A Postás SE hírei

A PSE női tornacsapata az elmúlt évben immár hetedszer nyerte meg egymás után az országos bajnokságot. (Csisztu Zsuzsa, Ladányi Andrea, Chinora Ágnes, Molnár Andrea, Pálfalvi Erika és Szilágyi Beáta).

Emellett az egész szakosztály, fennállása óta összességében a legnagyobb sikerét érte el. Utánpótláscsapatok — a serdülőktől az ifjúságiakig bezárólag — is több bajnokságot nyertek, illetve érmes helyezéseket értek el.

Az elmúlt évre a szakosztály 40 olimpiai pontot tervezett, az eredmény 110 (!) pont lett.

*

A férfi asztalitenisz-csapat az őszi forduló után — féldőben — 2 pont előnnyel, az első helyen várja a tavaszi folytatást.

Addig azonban februárban még nehéz akadály vár a csapatra az ETTU kupában, a többszörös Európa-bajnok TTC Grenzon (NSZK) csapatával kell megküzdeni a legjobb nyolc közé jutásért.

b. j.

